

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

24. ČÍSLO / XXVII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

16. ČERVNA 2019

Z obsahu:

**O Skutcích apoštolů -
„Poskytl jim důkazy,
že žije... přikázal... aby
čekali na Otcovo zaslíbení“**

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 29. května 2019
- strana 2 -

Svatá Alžběta ze Schönau
Libor Rösner
- strana 4 -

**Kdo popírá existenci
d'ábla, nechápe
transcendenci Boha**
- strana 5 -

**Boží život dávaný
a přijímaný a nám sdílený**
fr. Štěpán M. Filip OP
- strana 6 -

**Nejsvětější Eucharistie -
Chléb života**
P. Štefan Ištvaník CSsR
- strana 8 -

Mše svatá
P. Andreas Hirsch FSSP
- strana 10 -

**Zázraky ve farnosti jako
ovoce nepřetržité adorace**
- strana 12 -

**Vizionář:
Tajemství zjevení
v Tre Fontane (59)**
- strana 13 -

O Skutcích apoštolů - „Poskytl jim důkazy, že žije... přikázal... aby čekali na Otcovo zaslíbení“ (Sk 1,3-5)

Katecheze papeže Františka při generální audienci 29. května 2019, náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Začínáme dnes nový cyklus katechezí o knize Skutků apoštolů. Tato biblická kniha, kterou napsal evangelista svatý Lukáš, vypráví o cestě. O jaké cestě? O cestě evangelia světem, a ukazuje nám, jak podivuhodně se snoubí Boží Slovo a Duch Svatý, který zahajuje evangelizaci. Aktérem Skutků je právě tento živý a účinný pár: Slovo a Duch.

Bůh „sesílá svůj rozkaz na zemi“ a „rychle běží jeho slovo“ – jak říká žalm (147,15). Boží Slovo běží, je dynamické, zavlažuje

každou půdu, na kterou padne. Co je jeho silou? Svatý Lukáš nám říká, že lidské slovo je účinné nikoli díky rétorice, tedy řečnickému umění, nýbrž Duchem Svatým, který je *dynamis*, dynamikou Boha, jeho silou, která má moc očistit slovo a učinit jej nositelem života. Kupříkladu Bible podává příběhy a lidská slova, ale jaký je rozdíl mezi Biblií a dějepisnou knihou? V tom, že biblických slov se ujímá Duch Svatý, který jim dává obrovskou sílu, jinou sílu, a pomáhá nám, aby tato slova byla účinnou setbou svatosti, setbou života. Když navštíví Duch

lidské slovo, uděluje mu dynamiku jako „dynamit“, takže je schopné zapalovat srdce, bořit schémata, rezistence a dělicí zdi, otevírá nové cesty a rozšiřuje hranice Božího lidu. Uvidíme to během těchto katechezí nad knihou Skutků apoštolů.

Tím, kdo dává zvučnost a pronikavost našemu tak křehkému slovu, schopnému dokonce lhat a vymaňovat se ze svojí odpovědnosti, je pouze Duch Svatý, skrze něhož byl zrozen Boží Syn; Duch Svatý, který jej pomazal a pověřil posláním; Duch

Pokračování na str. 5

Nejsvětější Trojice – středobod naší katolické víry: jeden Bůh ve třech Osobách. Pochopit toto tajemství v celé jeho šíři a hloubce lidským rozumem nelze, to nám snad bude dáno až jednou na věčnosti při blaženém patření na ni tváří v tvář. Co tedy o Nejsvětější Trojici víme a co jsme schopni ve svých myslích a srdcích obsáhnout? Především to, že tajemství Nejsvětější Trojice je tajemství jediného Božího života proudícího od Otce k Synovi a pak od Otce a Syna k Duchu Svatému. (str. 6–7) Z toho pak odvozujeme veškeré projevy Boží v životě člověka, v běhu lidských dějin. A rovněž můžeme snadno vyvodit, že víra v Trojjediného Boha Stvořitele, Spasitele, Posvětitel – jak sdělila Panna Maria vizionářka Brunovi Cornacchiolovi (str. 13) – vede k víře, že je jen jeden jediný život, pouze jedna nauka a pouze jedna spása. V nikom jiném než v Trojjediném Bohu není spása. (srov. Sk 4,12) A kdo by snad chtěl na tom něco měnit, a snad i zakládat nějakou novou církev, je varován skrze Pannu Marii, že tím nepřináší lidstvu dobro, nýbrž stálé zlo.

Paradoxně je to víra v existenci ďábla a jeho vlivu, která pomáhá člověku zřetelně pohlédnout na transcendenci Trojjediného Boha a poslání Božího Syna Ježíše Krista. (str. 5) Ne že by bylo tře-

Editorial

ba si skutečnosti tohoto článku víry vymýšlet, ale naopak, je potřeba přijmout realnost ďábla jako nedílnou součást života člověka a dějin spásy. Vždyť stále platí to, že každý náš hřích znovu přibíjí Ježíše na kříž, jak to bylo zjeveno i v jedné z četných vizí sv. Alžběty ze Schönau. (str. 4)

Kromě mnoha jiných existuje jeden zaručeně účinný, nejvyšší lék, jenž vlévá člověku sílu vítězit nad zlem a konat dobro. Je to Chléb života – svátostný Ježíš. (str. 8–9) Přijímat živého Ježíše ve svaté Hostii znamená žít svou duší i tělo pokrmem silných. Známe totiž v dějinách nespočet těch, kdo v síle tohoto svátostného pokrmu obětovali své životy, když zachovali věrnost Ježíši až do krajnosti. A stejně tak víme velmi dobře o tom, že se život křesťanů pozvedá či upadá podle toho, zda se k svátostnému Ježíši přibližují, anebo se od něho vzdalují. Konečně, ona proměna chleba a vína, která se děje při mši svaté, je dílem Nejsvětější Trojice, neboť se znovu zpřítomňuje věčná oběť Syna na kříži, přinesená z lásky k Otci v Duchu Svatém. (str. 10–11) Jak velké to tajemství se uskutečňuje v rukou kněze!

Život se svátostným Ježíšem není jen záležitostí svátého přijímání, po předchozí řádné litosti nad svými hříchy a po smíření s Bohem, církví a lidmi ve svaté zpovědi – i když to je stěžejní. Velmi posilující, otvírající srdce a pomáhající je adorace Ježíše v Nejsvětější svátosti, klanění se mu a odevzdávání vlastního života do rukou Božích. Svědčí o tom nejen četná svědectví z jedné farnosti na Long Island (str. 12–13), ale nepochybně sami máme podobnou zkušenost ze života svého či svých blízkých. Přebývat sám s živým Bohem ve vystavené Nejsvětější svátosti, nebo není-li tato možnost, aspoň před svatostánkem, je něco naprosto jiného a nesrovnatelně většího, vznesenějšího než být třeba propojen s mnoha lidmi skrze sociální sítě. V oddanosti, v tichém společenství s Trojjediným Bohem můžeme již zde na zemi v díkůvzdání a lásce prožít kousek nebe a pocítit onu hlubokou propast mezi pozemským životem a věčným patřením na Boží tvář.

A proto nosme a opatrujme ve svých srdcích onu křesťanskou naději, která spočívá v Trojjediném Bohu a – jak říká sv. Pavel – nikdy neklame, protože Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha Svatého, který nám byl dán. Bože v Trojici jediný, neopouštěj nás a ved' nás bezpečně cestou spásy!

Daniel Dehner

Dnes je svátek Boží velikosti. Kdy jindy můžeš tak prohloubit svou pokoru a s ní i vděčnost, že ti Bůh svou velikost nejen zjevuje, ale dává ti podíl na svém věčném a nekonečném životě?

Skutečnost trojjediného Boha je tajemství všech tajemství. Nikdy by ti představila nevystižitelné Boží podstaty nepřišla

ani na mysl, kdyby ji lidem nezjevil On sám. Pán o ní hovoří právě dnes: *Všechno, co má Otec, je mé. Duch pravdy z mého vezme a zvěstuje vám. O třech Božských Osobách se tedy nejen dovidáš,*

ale především je zakoušíš, protože každá z nich a každá po svém ti prokazuje nekonečnou, ničím nezaslouženou a zcela nedocenitelnou lásku: Stvořitel – Spasitel – Posvětitel: nevyjadřují jejich tituly právě to, co Bůh učinil s tebou a pro tebe?

V tom se zjevuje jeho moudrost, že na tebe myslí od počátku svých plánů, *dříve než povstala země. Měl tě na mysli při všem svém stvořitelském díle. Když rozpínal nebesa, určoval moři jeho meze,* při všem tom mu byla průvodcem myšlenka na tebe jako na jeho *nejmilejší dítě,* neboť všechno své stvořitelské dílo vykonal proto, *že jeho rozkoší je stýkat se s lidmi.*

Všechno, co vzešlo z jeho ruky, je tak nesmírné a hluboké, že nikdy nedohlédneš jeho konce. Čím dále proniká tvé poznání, tím větší *délka, hloubka i výška*⁽¹⁾ se teprve objevuje. A přece, i když jsi uprostřed jeho díla méně nežli prášek, jsi největším z jeho děl, protože všechno ostatní stvořil pro tebe, člověče. Žádného z nespočetných nebeských těles se neptal, zda chce přijmout svého Stvořitele a poklonit se mu; vymezil jim jejich běh a ona bezvýhradně krácejí po svých drahách. Jen tobě dal na vybranou, abys jej oslavil tím, že se sám a zcela svobodně a vědomě skláníš před jeho věčnou moudrostí a přijímáš jej jako svého Otce.

Velikost Boží moudrosti je v tom, že počítala i s lidským odmítnutím, a přesto se nevzdala svého věčného plánu, neboť znala i jiný způsob, jak naplnit svou rozkoš *stýkat se s lidmi.* Když člověk svévolně nechtěl setrvat v Boží společnosti a vzdálil se od svého Otce, Bůh sám se sklonil, se-

stoupil k němu a *přebýval mezi námi*⁽²⁾. Přišel ti zopakovat svou nabídku způsobem, který přesahuje všechno očekávání: *Tak miloval svět, že dal svého jediného Syna.*⁽³⁾

Pán celé tři roky vysvětloval učedníkům veřejně i důvěrně odvěký plán své božské moudrosti a lásky. A když přišel čas, aby se vrátil k Otci, musí konstatovat, že to, co nám chce ještě říct, je tak nesmírné a tak přesahující,

že *bychom to nesnesli.* Již jednou se to stalo, když v Kafarnaum oznamoval dar Eucharistie⁽⁴⁾. Někteří učedníci jeho řeč opravdu *nesnes-*

li. Vzpomeň si na to, kdykoliv se ti zdá, že jeho slovo je neslučitelné s tvými představami a tvými zkušenostmi. Stačí však, aby ses stále vracel k tomu, co je pro tebe nejpodstatnější: že Bůh je ve všem, co mluví i co koná, oceánem, který nemá břehů, a ty jsi před ním méně nežli skořápka, kterou však dokáže naplnit svým světlem božský Utěšitel.

Uvaž, jak „maličkým“ se musí stát Nekonečný, aby mohl přebývat v tobě! Není to ve skutečnosti nejvyšší projev jeho velikosti? Ty však jsi maličký ze své podstaty. Uvaž tedy, jak je to pro tebe bláhové, dělat ze sebe velikého! Může být větší troufalost než vystupovat jako soudce jeho soudů a vybírat si, co se ti líbí a co ne, jakou poctu mu vzdáš a jakou odmítneš? *Vždyť i kdyby se ti zdálo, že je ti o něm všechno jasné, nepřestáváš stát jen před branami velkých Božích tajemství, která zatím poznáváme jen jako v zrcadle, nejasně, neboť nyní poznáváme jen nedokonalé*⁽⁵⁾. I pro dnešní nadmíru sebevědomé křesťany platí slova Juditina: *Vždyť nevytíhnete ani hloubku lidského srdce a nepochopíte lidské úvahy, jak chcete probádat Boha, který to všechno učinil, poznat jeho úmysl, porozumět jeho smýšlení*⁽⁶⁾. Jsi pyšný na to, čeho všeho tvá mysl nedosáhla a co všechno tvůj um nedokáže, a zapomínáš na věčnou platnost slova Hospodina: *Jako jsou nebesa vyšší než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše a úmysly mé úmysly vaše.*⁽⁷⁾

Jestliže nikdy nebudeš u konce ani v poznávání jeho díla, které vyšlo z jeho ruky, jak bys mohl poznat Tvůrce samého? Poznávání Boží tajemství je něco zcela jiné-

Liturgická čtení

1. čtení – Př 8,22–31

Toto praví Boží Moudrost: „Hospodin mě vlastnil na počátku svých plánů, od pradávna před svými skutky. Od věčnosti jsem utvořena, od začátku, dříve, než povstala země. Než byly propasti, jsem se narodila, než byly prameny, bohaté vodou, dříve, než byly zaklíněny hory, před pahorky jsem se narodila, dříve, než učinil zemi a shromáždění vod, první hroudy země. Byla jsem tam, když rozpínal nebesa, když nad propastí vyměřoval obzor, když na výsostech upevňoval oblaka, když dával sílu pramenům oceánu, když určoval moři jeho meze, aby vody nepřekročily jeho břehy, když upevňoval základy země, tu jsem u něho přebývala jak nejmilejší dítě, den co den jsem byla jeho potěšením, před ním jsem si v každou dobu hrála, hrála jsem si na okruhu jeho země, rozkoší mi bylo stýkat se s lidmi.“

2. čtení – Řim 5,1–5

Jestliže jsme ospravedlněni na základě víry, žijeme v pokoji s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista. Skrze něho totiž máme vírou přístup k této milosti a pevně v ní stojíme. Naše chloubka je také v tom, že máme naději dosáhnout slávy u Boha.

Dokončení na str. 7

ho než pronikat do záhad stvořeného světa. Poznávat Boha znamená uznávat jeho nekonečnou svatost, vznešenost a nepochopitelnou dobrotivost a milosrdenství a sklánět se před ním v nejhlubší možné pokoře a úctě. Neboť tak jako nejsi schopen plně poznat svého Boha, Stvořitele a Otce pro jeho nekonečnost, tak nejsi schopen prokázat mu v náležité míře úctu, jakou zasluhuje. Jak se máš zachovat před svým Bohem, když sám jeho Syn *padá před ním tváří k zemi*⁽⁸⁾? Připoj se k maličkým, z jejichž *úst si připravil slávu,* a na kolenou vyznávej: *Hospodine, Pane náš, jak podivuhodné je tvé jméno! Co je člověk, že na něho myslíš?*⁽⁹⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Ef 3,18; ⁽²⁾ Jan 1,14; ⁽³⁾ Jan 3,16;

⁽⁴⁾ srov. Jan 6,60; ⁽⁵⁾ 1 Kor 13,12; ⁽⁶⁾ Jud 8,14;

⁽⁷⁾ Iz 55,9; ⁽⁸⁾ srov. Mt 26,39; ⁽⁹⁾ Ž 8,2.5

Svatá Alžběta ze Schönau

Mystička. Tímto jediným slovem bychom mohli charakterizovat německou světici, jejíž vidění, zapsaná jejím rodným bratrem, mnichem Eckbertem, byla ve středověku velice populární.

Byla jedním z dětí majetného páru žijícího někde poblíž Bonnu, zároveň i jedním z dětí, které se vydaly na duchovní dráhu – bratr Ruotger se stal premonstrátem, bratr Eckbert knězem a později opatem, řeholní hábity oblékly i některé z jejích sestřenic a neteří.

Alžběta tak učinila někdy v roce 1141, jako dvanáctiletá (narodila se v roce 1129) překročila práh dvojitého benediktinského kláštera v Schönau Struth. Zůstala v něm až do smrti a celý ten čas projevovala všechny ctnosti, které má správná řádová sestra mít – byla zbožná, pokorná, poslušná stanovám i představeným (dokud se ve svých 27 letech sama nestala abatyší). Samy o sobě by z Alžběty tyto vlastnosti činily velkou ženu, Bůh k nim ovšem přidal ještě jednu, a to zcela nevšední: od jejích 23 let jí o velkých svátcích a nedělích sesílal vidění. To první prožila o Letnicích po desetidenní těžké chorobě a silném nervovém vypětí. Zajímavé je, že tato vidění započala v době, kdy Alžběta procházela krizí víry a pochybnostmi o sobě. Aspoň tak to sama tvrdila. Ale zjevila se jí Matka Boží, která jí přinesla znatelnou útěchu.

Zákonitě ihned narazila na hráz pochybností svého okolí. Mnozí ji podezřivali z paktování se s ďáblem či přinejmenším z toho, že se stala jeho nedobrovolnou loutkou. Alžbětu zachránila až autorita jejího bratra Eckberta, jenž byl v té době mnichem (a později i opatem) v sousedním mužském klášteře. Jeho osobnost, jakož i osobnost tehdejšího opata Hildegarda, zapříčinily, že Alžbětu začali vysocí církevní představitelé vnímat jako osobu Bohem zvláště vyvolenou. Jinak by bylo nemyslitelné, aby se stala o čtyři roky později abatyší, jak již bylo řečeno. Eckbert se pak stal zapisovatelem sestřiných zjevení, která ona nejprve načrtávala na voskové destičky, a posléze mu vyprávěla podrobnosti.

Z vnějších projevů, které Alžbětina mystické prožitky doprovázely, je třeba na prvním místě zmínit stav transu a ta-

ké perfektní latinu, kterou v oněch chvílích hovořila a kterou jinak ovládala jen slabě. Často se tato vidění dostavovala při mši svaté nebo při breviáři.

Mezi projevy vnitřní, jež se však daly pozorovat i navenek, byly stavy fyzické nevolnosti, slabosti a bolesti. Odmitala přitom medikamenty, které mohly bolest utišit, chápala ji jako průvodní jev Božího promlouvání, proto se jí nechtěla vzdát.

Zprvu přitom nešlo výhradně o nebeské vize, zjevoval se jí i satan, což byl možná jeden z důvodů počátečních pochybností Alžbětiných odmítačů. Za to, že jeho návštěvy vydržela, mohla vděčit Panně Marii, která ji bez přestání posilovala na duchu. Démonické vize zbožné řeholnice ustaly v roce 1154 po jednom výjimečném zjevení, při němž Alžběta uzřela paprsek světla z nebe, jenž na ni dopadl a nádherně jí hřál. Týž paprsek ji srazil k zemi jako šavla před Damaškem a ona náraz tak ztěžkla, že s ní ostatní řeholnice nemohly ani pohnout. *Za chvíli přišel anděl Páně, rychle mě zvedl a postavil na nohy, rka: „Ó človče, vstaň a stůj na svých nohou a já s tebou budu mluvit. A neboj se, protože jsem s tebou po všechny dny tvého života. Buď statečná, posilni své srdce a čekej na Pána. Řekni odpadlíkům na zemi: »Právě tak jako lidé kdysi ukřižovali mě, tak jsem denně ukřižován mezi těmi, kteří hřeší proti mně ve svých srdcích. Odvracejí své tváře ode mne, jejich srdce je ode mne daleko, aby neviděli a neuznali, jak jsem trpěl a jak jsem je osvobodil svou krví.«* Tak zachytil Eckbert výpověď své sestry, již popsala závěr tohoto zjevení. Poté už ji navštěvovala jen Panna Maria (o rozšíření jejího kultu se velkou měrou zasloužila) a s ní celá plejáda dalších světců. Realisticky viděla události známé z evangelií – takto třeba uzavřela své vidění Ježíšo-

va zatčení: *Pak jsem celou noc, spící i bdící, viděla, jak se ti zlosynové rouhali Pánu, jak na Něj plivali, pohlavkovali Ho a bili. Do vytržení jsem nepřišla, avšak celou svou mysl jsem byla při tom, na nic jiného se nešlo soustředit, div že jsem nepřišla o rozum.*

Všechna tato zjevení nebyla samoúčelná, nehrála úlohu jakéhosi potěšování bohumilé benediktinky. Ta při nich byla pouhou prostřednicí mezi Bohem a jeho lidem, jemuž měla Boží výzvy tlumočit, jednou někoho potěšit, jindy někoho jiného posílit, aby neochaboval ve své cestě do nebe. V díle „Kniha cest Božích“

například odpovídá herectickým katarům na jejich bludné vývody. Alžběta přitom nebyla jen pasivní příjemkyní poselství shůry, vedla s Bohem i svatými dialog, jako třeba se sv. Voršilou poté, co byly objeveny její tělesné pozůstatky. Souběžně s tím udržovala korespondenční styk se svou duchovní přítelkyní Hildegardou z Bingenu i s vysoce po-

stavenými preláty, jež se nerozpakovala napomínat, pokud sešli z cesty nebo nedostatečně hájili pravou nauku Kristovu vůči rozmáhajícímu se katarskému bludu. Nevnímala to jako nepatřičnost, která jí nepřísluší. Vždyť se viděla jako nástroj Boží – a takto byla nucena i jednat.

Alžbětina mystické prožitky neustávaly ani na smrtelné posteli, nezřídka ještě zvěšovaly bolest, která již tak byla velmi velká. Kdysi dávno měla vidění, o kterém jí Bůh řekl, že je zase uvidí těsně před smrtí. Když se tedy opětovně dostavilo, věděla Alžběta, co přijde. Prosila proto Pannu Marii, aby jí pomohla a vyprosila opustit tento svět v milosti posvěčující. Dne 18. června 1165 jej pak skutečně takto opustila. Pohřbena byla v Schönau, ale jak už to bylo pravidlem, jinoverci nedali katolickým světcům klid ani po smrti. Alžbětin hrob byl za třicetileté války zneuctěn protestantskými švédskými vojsky. Dochovala se jediná relikvie světice, a sice lebka.

Na důkaz její svatosti ji v roce 1584 papež Řehoř XIII. zapsal do Římského martyrologia a její liturgickou památku stanovil na 18. červen.

Kdo popírá existenci ďábla, nechápe transcendenci Boha

Papežská univerzita *Regina Apostolorum* ve spolupráci s boloňskou *Skupinou sociálně-religiózního výzkumu a informovanosti* (GRIS) zorganizovaly již 14. ročník kurzu o exorcismu a modlitbě za osvobození (6.–11. 5. 2019).

Tento seminář nahrazuje výuku démonologie a angelologie, která se vytratila z teologických fakult, a za dobu své existence se osvědčil jako nejúčinnější nástroj církve k hlubšímu poznání těchto nauk a různých vlivů démonického působení ve světě – od antropologického a sociálního, přes neurologický až po kriminologický a právní dopad. Novinkou letošního ročníku byl „ekumenický kulatý stůl“, u něhož zasedli zástupci různých křesťanských vyznání. Obřady exorcismu (byť v různých obměnách) praktikují pravoslavná i různé protestantské církve.

Na rozdíl od všeobecného přesvědčení se šestidenního studijního semináře neúčastní pouze exorcisté, nýbrž pestré publikum katolických pastoračních pracovníků i dalších zájemců, vysvětluje jeden z organizátorů, dominikánský exor-

cista, fr. François Dermine: „*V prvé řadě to není kurz určený exorcistům, i když mnozí na něj přijíždějí. Schází se tu pestré publikum posluchačů, které touží po vhledu do tematiky spojené s mnoha pověrami či tajemnem. Tedy především kněží, kteří se chtějí informovat o úřadu exorcisty anebo se na něj na žádost svého biskupa připravují, dále učitelé náboženství, pastorační zaměstnanci, psychologové a psychiatři, právníci, a dokonce příslušníci bezpečnostních sil, protože se hovoří také o satanismu. Zaplňujeme tak vakuum, které se vytvořilo na teologických fakultách poté, co naprostá většina z nich zrušila semináře angelologie, démonologie a exorcismu. Došlo k tomu vinou určitého racionálního posunu v univerzitní výuce a ve snaze o větší pastorační zaměření teologických kurzů. Z toho důvodu se přestala přednášet celá řada předmětů, považovaných za druhořadé, ačkoli takové ve skutečnosti nejsou. Například seminář angelologie je zcela zásadní jak z hlediska dogmatického, tak morálního a pastoračního. Sám Ježíš řekl, že ďábel-ský vliv existuje a je všudypřítomný, aniž*

bychom, jak dodávám, samozřejmě za vším museli hledat ďábla. Považuji nicméně za zcela nepostradatelné o něm něco vědět...“

Učitelství církve – vnímaný jako všeobecná instituce – odjakživa a trvale hlásal existenci ďábla a jeho vliv ve světě. Na přelomu tisíciletí vyšly ve dvou edicích aktualizované obřady exorcismu (1998, 2004) a církvi záleží na tom, aby byl v každé diecézi jmenován kněz-exorcista, pokračuje francouzský dominikán. Někteří členové církve, včetně takových, kteří mají rozhodující vliv na formaci nových generací, ovšem působení zlého ducha podceňují:

„*Pokud se vytratí existence ďábla a jeho vlivu, nedokážeme už zřetelně pohlédnout ani na Boží transcendenci a na poslání Ježíše Krista. V listě Židům i v prvním Janově listě jasně stojí, že Boží Syn přišel proto, aby udělal konec ďáblůvě činnosti. A toto tvrzení nelze nijak přeslechnout...*“ říká na okraj římského kurzu o exorcismu a modlitbě fr. François Dermine.

www.vaticannews.va/cs.html, 14. 5. 2019

O Skutcích apoštolů – „Poskytl jim důkazy, že žije...“

– dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

Svatý, díky němuž vyvolil svoje apoštoly a který byl zárukou vytrvalosti a plodnosti jejich zvěstování a je i dnes zárukou našeho zvěstování.

Evangelium končí Ježíšovým vzkříšením a nanebevstoupením, a děj Skutků apoštolů začíná právě zde, hojností života Vzkříšeného, jež se vlévá do jeho církve. Svátý Lukáš nám říká, že Ježíš „poskytl po svém utrpení mnoho důkazů, že žije: po čtyřicet dní se zjevoval a mluvil o Božím království“ (Sk 1,3). Jednání Vzkříšeného je nanejvýš lidské, když společně se svými apoštoly jí a vybízí je, aby s důvěrou očekávali naplnění Otcova zaslíbení: „Budete pokřtěni Duchem Svatým.“ (Sk 1,5)

Křest Duchem Svatým je totiž zkušenost umožňující vstupovat do osobního společenství s Bohem, mít podíl na všeobecnosti jeho spásonosné vůle, obdržet dar *parrhesie*, tzn. odvalu, schopnost pronášet slovo jako „Boží děti“: jasné, svobodné, účinné a plné lásky vůči Kristu i bratřím.

Není tedy zapotřebí si vybojovat, vydobýt či zasloužit Boží dar. Všechno je dáno zdarma a ve svůj čas. Pán dává všechno zdarma. Spása se nekupuje, neplatí: je darem daným zdarma. Ohledně touhy znát předem čas, kdy dojde k události, které předpověděl, Ježíš odpovídá: „To není vaše věc, abyste věděli čas a okolnosti, jak je Otec z vlastní moci ustanovil. Ale až na vás sestoupí Duch Svatý, dostanete moc a budete mými svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku a Samařsku, ano až na konec země.“ (Sk 1,7–8)

Vzkříšený vybízí svoje, aby neprožívali přítomnost úzkostně, ale stali se spojenci času, uměli čekat na rozuzlení posvátných dějin, které nebyly přerušeny, nýbrž pokračují, a dovedli očekávat „kroky“ Boha, který je Pánem času i prostoru. Vzkříšený vybízí svoje, aby „nevymýšleli“ svoje poslání, nýbrž počkali, až Otec dynamizuje jejich srdce svým Duchem, aby mohli vydávat svědectví v misijním poslání, schopném šířit se z Jeruzaléma až do Sa-

mařska, překonat hranice Izraele a dojít až na periferie světa.

Toto očekávání prožívají apoštolové společně jako rodina v Pánu v hořejší místnosti či večeřadle, jehož stěny stále dosvědčují dar, kterým se Ježíš odevzdal v Eucharistii. A jak očekávají tuto sílu, Boží *dynamis*? Vytrvale se modlí, jako by jich nebylo mnoho, nýbrž jen jeden. Jednomyslně setrvali v modlitbách. Modlitba totiž přemáhá samotu, pokušení i podezření a otevírá srdce ke společenství. Přítomnost žen a Marie, Ježíšovy Matky, tuto zkušenost zesiluje. Ony se naučily od Mistra jako první dosvědčovat věrnost lásce a moc společenství, přemáhající každou bázeň.

Prosme také Pána o trpělivost vyčkat jeho kroků, „nevymýšlet“ si jeho dílo, zůstat poddajní v modlitbě, vyzvat Ducha a pěstovat umění církevního společenství.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikan
(Redakčně upraveno)

Boží život dávaný a přijímaný a nám sdílený

Úvaha u příležitosti slavnosti Nejsvětější Trojice

Srdce a hlava církevního roku

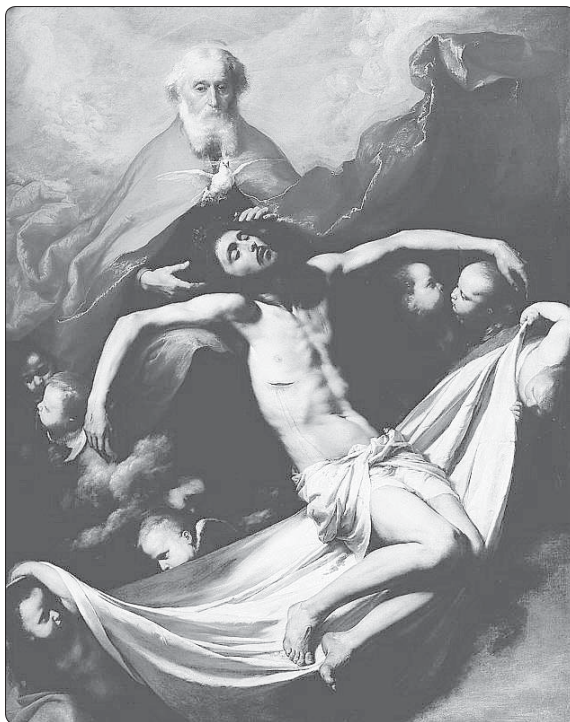
Svatý apoštol Pavel⁽¹⁾ a tradice Církve⁽²⁾ přirovnávají Církev k lidskému tělu, jehož hlavou je samotný Ježíš Kristus a jehož údy jsou členové Církve. Někteří ještě dodávají, že Panna Maria a případně sv. Josef jsou krkem tohoto těla. Podobně liturgický rok můžeme přirovnat k tělu: k tělu, které má srdce – a tím je slavnost, kterou budeme letos slavit až na konci června, totiž slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova – a jež má především hlavu čili vrchol, a tím je slavnost zmrtvýchvstání našeho Pána Ježíše Krista. Oslava Kristova vzkříšení je ovšem nerozlučně spojena s památkou poslední večeře Páně na Zelený čtvrtek a zvláště s připomínkou Kristova ukřižování na Velký pátek z jedné strany a s oslavou Kristova nanebevstoupení a seslání Ducha Svatého o Letnicích ze strany druhé. Kristovo velikonoční tajemství, vrchol jeho života, je jediné a je neoddělitelně tvořeno jeho utrpením, ukřižováním, zmrtvýchvstáním, nanebevstoupením a sesláním Ducha Svatého. Proto i Zelený čtvrtek, Velký pátek, slavnost Nanebevstoupení Páně a Letnice mají významnou účast na vrcholu liturgického roku, jímž je slavnost Zmrtvýchvstání Páně: v určitém smyslu jsou spolu s tímto vrcholem.

Slavnost Nejsvětější Trojice se podílí na vrcholu liturgického roku

Kristovým ukřižováním, vzkříšením a nanebevstoupením se završuje viditelné poslání a zjevení Syna, druhé osoby Nejsvětější Trojice, které začalo jeho vtělením ve chvíli zvěstování Panně Marii. Obdobně sesláním Ducha Svatého o Letnicích se završuje viditelné poslání a zjevení Ducha Svatého, třetí osoby Nejsvětější Trojice: je korunováním a zpečetěním předchozích viditelných poslání Ducha Svatého při zvěstování Panně Marii (připomeňme si slova archanděla Gabriela Panně Marii při tom-

to zvěstování [Lk 1,35]: „Duch Svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíni!“), při Ježíšově křtu, kdy se Duch Svatý ukázal ve formě holubice, a při jeho slavném proměnění, kdy byl Duch Svatý zjeven pod podobou světelného oblaku. Proto úvodní modlitba (kolekta) o slavnosti Nejsvětější Trojice vhodně praví: „Bože Otče, tys poslal světu svého Syna a Svatého Ducha a zjevils tak lidem tajemství svého vnitřního života.“

Když, obrazně řečeno, vystupujeme po schodišti viditelného poslání Syna a po schodišti viditelného poslání Ducha Svatého – po tom, co je nám bližší – dostáváme se k tomu, co je vyšší a nám vzdálenější a nepřístupnější, totiž k tajemství Nejsvětější Trojice čili vnitřního života Božího. A tak i slavnost Nejsvětější Tro-

jice, kterou budeme slavit tuto neděli, patří k tomu, co je spojeno s vrcholem liturgického roku. Vždyť slavíme to největší a nejvyšší vůbec, respektive Toho největšího a nejvyššího vůbec. Velký světec a mystik sv. Jan od Kříže sloužil s oblibou mši svatou ke cti Nejsvětější Trojice. „Jsem přesvědčen,“ říkával, „že Nejsvětější Trojice je největší svatý v nebi.“⁽³⁾ Ano, Nejsvětější Trojice, „z níž všechno povstává

a k níž všechno směřuje, ve světě i v dějinách“⁽⁴⁾, je prvním zdrojem a posledním cílem – alfa i omega – veškeré svatosti, veškerého života a veškerého bytí vůbec.

Jediná přirozenost a trojí osoba

Jedním z nejjasnějších a nejvýslovnějších svědectví Písma svatého o Trojici je křestní příkaz ze závěru Matoušova evangelia (28,19–20): „Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtíte je ve jménu Otce, Syna a Ducha Svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal.“ Pán Ježíš tu ukazuje, že Bůh je zároveň jeden a trojí: Je jeden, protože říká: „křtíte je ve jménu“, a ne: „ve jménech“. Je trojí, neboť přikazuje: „křtíte je ve jménu Otce, Syna a Ducha Svatého.“

Bůh je tedy zároveň jeden a trojí a není v tom nic nelogického, neboť obojím je z jiného hlediska: Bůh je jeden z hlediska své přirozenosti a Bůh je trojí z hlediska svých osob. Když slyšíme slova „přirozenost“ a „osoba“, tak nám někdy mohou znít poněkud učeně. To, co však vyjadřují, příliš složitě není: přirozenost nám odpovídá na otázku: „Co jsem?“, zatímco osoba nám odpovídá na otázku: „Kdo jsem?“ Kdybychom tuto otázku položili sami sobě, tak bychom na první otázku: „Co jsem?“, odpověděli: „Jsem člověk“, kdežto na druhou otázku: „Kdo jsem?“, bychom odpověděli osobním jménem (já např.: „Jsem Štěpán Maria Filip“), neboť osobní jméno nejlépe vyjadřuje osobu. Když tedy Bohu dáme otázku: „Co jsi?“, odpoví nám: „Jsem Bůh.“ A když mu položíme otázku: „Kdo jsi?“, dostaneme odpověď: „Jsem Otec, Syn a Duch Svatý.“

Jediný Boží život dávaný a přijímaný

Pokusme se nyní alespoň trochu podohrnut závěs velikého tajemství jediného Boha ve třech osobách: Bůh je nejprve Otec.⁽⁵⁾ A Bůh Otec zná zcela dokonale sám sebe a od věčnosti – dříve než zača-

lo zářit stvořené světlo – vyslovuje sám sebe ve Slově. Vzpomeňme zde na počátky evangelia sv. Jana (1,1): „Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh.“

Bůh tedy zná sám sebe a vyslovuje sám sebe ve Slově, neboli, řečeno totéž jiným způsobem, plodí svého Syna, druhou božskou osobu, které dává všechen svůj božský život (a ne jenom půlku – to ostatně ani není možné), dává všechny své božské dokonalosti. Pán Ježíš tak v řeči při poslední večeři prohlásí: „Všechno, co má Otec, je moje.“ (Jan 16,15)

Když Otec vidí svého Syna, svůj nejdokonalejší Obraz, miluje ho nekonečnou láskou. Stejně, když Syn vidí Otce, svou slávu, svou krásu, oplácí Otci jeho lásku svou nekonečnou láskou. A z této vzájemné lásky Otce a Syna vychází Duch Svatý, třetí božská Osoba. Duch Svatý je tudíž zosobněná věčná láska Otce a Syna, kteří mu dávají všechen svůj božský život, všechny své božské dokonalosti. Nebo můžeme říci, že Duch Svatý je zosobněný Dar Otce Synovi a Syna Otci. Jako je podobně v našem pozemském životě dítě určitým ztělesněním a zosobněním manželské lásky muže a ženy: toho, jak jeden dává druhému sebe samého jako dar.

Vidíme tedy, že tajemství Nejsvětější Trojice je tajemství jediného Božího života proudícího od Otce k Synovi a pak od Otce a Syna k Duchu Svatému: tajemství jediného Božího života davaného a přijímaného, kdy Otec nepřijímá jediný Boží život od nikoho, ale naopak ho dává dalším božským Osobám; kdy Syn tento jediný Boží život přijímá od Otce a spolu s Otcem ho dává Duchu Svatému, a kdy Duch Svatý přijímá tento jediný Boží život od Otce a Syna.

Naše účast na životě Nejsvětější Trojice

Bůh si veliké tajemství svého vnitřního života nenechává jen sám pro sebe, i když by jistě mohl, ale zcela svobodně a z pouhé dobroty svého srdce nás zve k účasti na něm: my všichni jsme zváni, abychom vstoupili „do blaženého společenství jediného Boha v Trojici“⁽⁶⁾. A tak Bůh nám tajemství svého vnitřního života zjevuje nejenom proto, aby nám ho dal poznat, nýbrž také a především, aby

nám dal účast na tomto životě a aby v nás zvláštním způsobem přebýval: už od křtu svatého jsme tak chrámy Nejsvětější Trojice. Svatá Alžběta od Nejsvětější Trojice, karmelitánská sestra, která mysticky pronikla do tajemství přebývání Nejsvětější Trojice v nás, napsala své sestře, když od ní dostala zprávu o narození a křtu své první neteře: „Pohled na tento malý chrám Nejsvětější Trojice ve mně vzbuzuje úctu [...]. Kdybych stála před ní, padla bych na kolena a klaněla bych se tomu, kdo v ní přebývá.“⁽⁷⁾

Naše účast na Božím životě zde na zemi, počáteční a klíčící, má jednu dozrát v nebi. Tehdy se naše víra v Nejsvětější Trojici promění v blažené patření na ni tváří v tvář: jak říká sv. Jan od Kříže, budeme Boha poznávat tak, že můžeme dokonce říci, že budeme jistým způsobem spolu s Otcem plodit Syna. Také naše počáteční pozemská láska se naplní: jak opět učí sv. Jan od Kříže, budeme Boha milovat tak, že určitým způsobem budeme spolu s Otcem a Synem vydechovat Duchu Svatého.

Nejsvětější Trojice a Panna Maria

Na závěr naší úvahy nesmí chybět – podle vzoru moderních papežů, kteří své dokumenty mnohdy končili odkazem na Pannu Marii, zvláště sv. Jana Pavla II. – mariánská „tečka“: Maria má zcela zvláštní vztah k Nejsvětější Trojici, který je dán tím, že je Matkou Syna, Pána Ježíše Krista, a také tím, že je „milostiplná“ (Lk 1,28), kdy této její plnosti milosti odpovídá plnost přebývání Nejsvětější Trojice v ní.

Kěž nás tedy Matka Boží učí a pomáhá nám, abychom vytrvali a rostli ve víře v Nejsvětější Trojici, abychom prohlubovali svůj vztah k jednotlivým božským Osobám – Otci, Synu a Duchu Svatému – i k celé Trojici, více se jí klaněli a vroucněji ji milovali a abychom jednou v nebi na Trojici věčně patřili a milovali ji. Obráťme se proto na ni invokacemi starobylých dominikánských litaní:

*Dcero Otce z nebes,
přítelkyně přebážená,
Božího Syna Matko oslavená,
Svatého Ducha silou oplodněná,
Svaté Trojice komnato vyzdobená,
oroduj za nás!*

Liturgická čtení

- dokončení ze str. 3

Ale nejen to! Chlubíme se i souženími. Víme přece, že soužení plodí vytrvalost. Vytrvalost plodí osvědčenost, osvědčenost plodí naději. Naděje však neklame, protože Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha Svatého, který nám byl dán.

Evangelium – Jan 16,12-15

Ježíš řekl svým učedníkům: „Měl bych vám ještě mnoho jiného říci, ale teď byste to nemohli snést. Ale až přijde on, Duch pravdy, uvede vás do celé pravdy. On totiž nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit to, co uslyší, a oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, protože z mého vezme a vám to oznámí. Všechno, co má Otec, je moje; proto jsem řekl, že z mého vezme a vám to oznámí.“

Poznámky:

- (1) Srov. především Řím 12,4-5; 1 Kor 12,12-27; Ef 1,22-23; Kol 1,18; 2,19; 3,14-15.
- (2) Srov. zvláště encykliku *Mystici corporis* (29. 6. 1943) od ctih. Pia XII. Čes. překlad in: Alois KUDRNOVSKÝ: *Kristus a Církev: Okružní list Pia XII. o tajemném Těle Ježíše Krista a o našem v něm spojení s Kristem*. Praha: V. Kotrba, 1947.
- (3) Cit. in: Antonio ROYO MARÍN: *Alabanza a la Santísima Trinidad*. Madrid: Biblioteca de Autores Cristianos, 1999, s. 125.
- (4) Sv. JAN PAVEL II.: Apoštolský list *Tertio millennio adveniente* (10. 11. 1994). Praha: Zvon, 1995, č. 55: s. 49.
- (5) To, že Bůh je nejprve Otec, říkáme vzhledem k našemu omezenému poznání. Jinak platí, že Bůh je Otec jen ve svém vztahu k Synovi, tak jako Bůh je Syn jen ve svém vztahu k Otci a Bůh je Duch Svatý jen ve svém vztahu k Otci a Synu.
- (6) Christoph SCHÖNBORN: *Základy naší víry: Krédo v Katechismu katolické církve*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 1996, s. 23. Srov. *Katechismus katolické církve*, č. 260.
- (7) Dopis sestře Markétě. Cit. in: FRANCISCO FERNÁNDEZ-CARVAJAL: *Rozmluvy s Bohem: Rozjímání na každý den církevního roku*. Svazek 6: *Slavnosti a svátky (leden-červen)*. Praha: Paulínky, 2011, s. 304.

Nejsvětější Eucharistie - Chléb života

Sám o sobě takto vypráví: „Bylo to během druhé světové války. Již jsme se dozvěděli, že druhý den odcházíme na frontu. Dopoledne, od desáté do dvanácté hodiny, jsme měli volný čas. S kamarádem jsme šli do blízké vesnice. Zašli jsme na faru a poprosili tamějšího kněze, aby nám posloužil svátostí smíření a podal nám svaté přijímání, neboť zítra odcházíme na frontu. Kněz ochotně šel s námi do chrámu, aby nám udělil žádané svátosti. Vyzpovídal nás a podal nám Chléb života, aby nás posiloval na cestě, kterou jsme měli před sebou. Když jsme se chvíli pomodlili, všichni tři jsme vyšli z chrámu. Již jsme byli venku, když se nás kněz zeptal, zda se nebojíme. Pamatuji si, že jsem mu tenkrát řekl: »Otče, bál jsem se, velmi jsem se bál, ale teď se už nebojím. Víte, s Pánem

Ježíšem se už nebojím. Víím, že kdybych i padl, ztratím život časný, ale získám život věčný, tedy budu žít věčně. Vždyť on sám nám to přislíbil, že ten, kdo ho bude přijímat, bude mít věčný život a on ho vzkřísí v den poslední. Já pevně věřím, že on je tím Chlebem života, který je nejen naší silou, ale také zárukou našeho věčného života.«

Sám Pán Ježíš se nazval Chlebem života. Stalo se to po zázračném rozmnožení chlebů, když pěti chleby a dvěma rybami nasýtil množství lidí, kde jen mužů bylo kolem pěti tisíc, kromě žen a dětí. Ti, co jedli z rozmnožených chlebů, byli tak nadšení, že ho chtěli prohlásit za krále. On odešel a uchýlil se do samoty. Druhý den ho našli v kařarnaumské synagoze. Tam jim přednesl eucharistickou řeč, v níž přislíbil, že nám dá jíst své tělo a pít svoji krev, že bude naším pokrmem a naším nápojem. Říkal: „Pracujte nikoli pro pokrm, který pomijí, ale pro pokrm, který zůstává k věčnému životu, kvůli tomu, který vám dá Syn člověka, neboť jej Otec, Bůh, označil svou pečeti.“ (Jan 6,27)

Když si potom žádali znamení, aby viděli a uvěřili, protože Mojžíš dal jejich otcům na poušti manu, položili Ježíšovi otázku: „A co ty uděláš?“ On jim odpověděl: „Vpravdě, vpravdě vám říkám, ne,

chléb z nebe vám nedal Mojžíš; ale chléb z nebe, ten pravý, vám dává můj Otec; neboť chlebem Božím je ten, jenž sestupuje z nebe a dává světu život.“ (Jan 6,32–33) Když si Židé žádali, aby jim dal tento chléb, řekl jim: „Já jsem chléb života. Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět; kdo věří ve mne, nebude nikdy žiznit.“ (Jan 6,35) Tehdy začali Židé reptat, protože pochopili, že Ježíš se nazval chlebem z nebe, když řekl – já jsem chléb,

jenž sestupuje z nebe. Na jejich reptání Ježíš reagoval těmito slovy: „Nereptejte mezi sebou. Nikdo nemůže přijít ke mně, pokud ho Otec, jenž mě poslal, nepřítáhne; a já ho vzkřísím v poslední den.“ (Jan 6,43–44) Potom jim Ježíš vysvětlil, jak je potřebné, ba přímo nutné pro dosažení věčného života, aby ho přijali jako chléb života, když řekl: „Já jsem ten chléb živý, jenž sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude živ navěky. A pak, ten chléb, který já dám, je moje tělo za život světa.“ (Jan 6,51) Když Židé slyšeli, že chléb, který nám dá Ježíš, je jeho tělo, začali se mezi sebou hádat a ptali se, jak nám on může dát jíst své tělo? Ježíš nic z toho, co řekl, neodvolal, nic nevysvětloval, ale znovu zdůraznil: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den.“ (Jan 6,54) Dále Židům řekl také to, čím bude jeho tělo a jeho krev pro nás, když prohlásil: „Neboť mé tělo je opravdu pokrm a má krev opravdu nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Tak jako Otec, jenž žije, mě poslal a já žiji z Otce, tak ten, kdo mě jí, bude též žít ze mne. To je ten chléb, jenž sestoupil z nebe; není jako onen, který jedli Otcové, a zemřeli; kdo jí tento chléb, bude živ navěky.“ (Jan 6,55–58)

Toto všechno řekl Ježíš v kařarnaumské synagoze a svými slovy nám přislíbil Eucharistii, v níž se dá za pokrm a nápoj. Přítomní, kteří ho poslouchali, jeho řeči neporozuměli a nazvali ji tvrdou. Tak tvrdou, že se nedá ani poslouchat. Oni si nijak nedokázali představit, jak by mohli jíst jeho tělo a pít jeho krev. Ale ani jeho apoštolové si to neuměli představit. NePOCHYBNĚ byli velmi smutní, když viděli jak všichni od Ježíše odcházejí. Tehdy se Ježíš také jich zeptal. „Tu řekl Ježíš Dvanácti: »Chcete odejít i vy?« Šimon-Petr mu odpověděl: »Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života. My věříme a poznali jsme, že jsi ten Svätý Boží.“ (Jan 6,67–69)

Apoštolové si neuměli vysvětlit jeho řeč, ale věřili jeho slovům. Všechno jim bylo jasné až při poslední večeři. Když po večeři vzal do svých rukou chléb, požehnal jej, lámal a dával jim jej se slovy: „Vezměte a jezte, toto je moje tělo, které se láme za odpuštění hříchů.“ Pak vzal kalich, vzdal díky, požehnal jej a podal jim jej se slovy: „Pijte z něho všichni, to je moje krev nové smlouvy, která se vylévá za vás a za mnohé na odpuštění hříchů.“ Apoštolové vzali a jedli, pili a věřili, že jedí jeho tělo a pijí jeho krev, neboť uvěřili jeho slovům. Jeho slova se vždy splnila. Když řekl ochrnulému, kterého přinesli čtyři lidé: „Vstaň, vezmi si lůžko a jdi domů“, ten to tak udělal. Když řekl slepému: „Ať vidíš!“, on viděl. Když zavolal na čtyři dny rozkládající se mrtvé tělo Lazarovo „Pojď ven!“, on vyšel z hrobu. A proto také teď, když řekl „toto je moje tělo“ a „toto je moje krev“, tak chléb se stal jeho tělem a víno se stalo jeho krví.

Potom jim přikázal, aby to, co udělal on, dělali i oni, když řekl: „To konejte na mou památku.“ Ježíš v Kařarnaum přislíbil Eucharistii, v níž zůstane jako pokrm a nápoj pro naše duše. Při poslední večeři Eucharistii ustanovil a apoštolům přikázal, aby to, co on udělal, udělali také oni, a to na památku jeho utrpení, smrti a vzkříšení. Apoštolové ten příkaz plnili, plnila jej i prvotní církev, plnila jej církev po staletí a tento Pánův příkaz pl-

níme i dnes. Protože Ježíš chce být pro všechny, kdo mu věří, chlebem života a nápojem, aby je posiloval na cestě ke spáse. Svatý Cyprián žil v době velkého pronásledování církve (3. stol.). Také on sám zemřel jako mučedník. Řekl: „Dobré je provolávat k duším: nedejte se, nebojte se, buďte silní, ale toto ještě nestačí. Je třeba je milovat, držet je, učinit je silnými a vítězi, oblékající je do ochranné výzbroje Těla a Krve Ježíše Krista.“

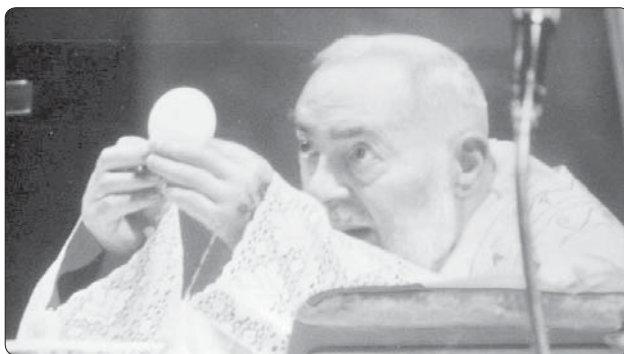
Eucharistický Chléb byl silou mučedníků, ale i všech křesťanů, proto Ballerini napsal: „Eucharistie je pokrm silných. Z něj dostáváme sílu vítězit nad zlým a dělat dobro. Proto se život křesťanů zvedá či upadá, podle toho, zda se k svátostnému Ježíši přibližují, anebo se od něho vzdalují.“ Také my cítíme, že bez eucharistického Krista jsme velmi slabí. Kristova slova „Beze mne nemůžete dělat nic“ vždy platí. Bez něho nedokážeme ani křesťansky žít, nedokážeme zachovávat Boží přikázání, ani plnit Boží vůli.

Na Novém Zélandu pracují misionáři mezi kmeny, které donedávna žily divošským způsobem. Stalo se tam toto: Probíhala bohoslužba. Při svatém přijímání jeden z nově pokřtěných přišel dopředu a klekl si mezi ty, kdo čekali na kněze, který jim podá svaté přijímání. Najednou upozoroval, že klečí vedle člověka, který ještě jen před pár lety zavraždil jeho otce a vypil jeho krev jako kanibal. Tehdy, když se dozvěděl o vraždě svého otce, v jeho srdci se hned zrodila myšlenka krvavé pomsty. Byl pevně rozhodnut, že pomstí krev svého otce. Mezitím k nim přišli misionáři a přinesli jim Kristovo evangelium, které káže milovat i své nepřátele a odpouštět i vrahům. Uklidnil se a odpustil vrahovi svého otce. Ale teď, když si vedle něho klekl, všechno se v něm znovu vzbouřilo. Ne, on nemůže přijímat spolu s vrahem svého otce. Vstal a odcházela dozadu. V tom ho napadly myšlenky z evangelia: Podle toho poznají, že jste mými učedníky, když se budete navzájem milovat... Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí! Za koho se tehdy Ježíš modlil? Za své vrahy. Vrátil se a klekl si vedle vraha svého otce, a tak spolu přijímali Chléb života. Po svatém přijímání dostal takovou sílu, že se rozhodl, že na

to už nikdy ani jen nepomyslí. Byl tak posilněn, že před kostelem počkal na vraha svého otce, podal mu ruku a ujistil ho, že mu zcela odpouští. Stali se nejlepšími přáteli. Vrah chtěl všechno napravit svojí dobrotou a syn zavražděného chtěl napravit všechny svůj hněv i touhu po pomstě svým odpuštěním. Chléb života nás posiluje, abychom dokázali plnit požadavky Kristova evangelia. Sami jsme velmi slabí, ale svátostný Kristus je naší silou.

Maria Latoste byla řeholní sestra a často klečela před Nejsvětější svátostí a byla natolik omilostněná, že se jí zjevoval Ježíš a hovořil s ní. Jednou jí řekl také toto: „Ne pro sebe jsem v Eucharistii, ale pro lidi, abych jim byl oporou a mohl se s nimi spojit a s nimi žít, abych byl s nimi jedno a tak abych dostal od lidí to, čeho si nejvíce vážím a co mě nejvíce oslavuje, a to je jejich vděčnost a láska.“ Tedy Ježíš je v Eucharistii přítomný jen z lásky k nám a touží po tom, abychom mu byli za tento dar vděční a milovali ho. Nepochybně mu naši lásku a vděčnost nejlépe projevíme, když nabízený Chléb života budeme co nejčastěji přijímat, abychom se jím posilovali.

Misionář, který pracuje v Africe, napsal: „Přišel za mnou mladý černoch a požádal mě o svátost smíření a o Chléb života. Posloužil jsem mu a on se pak dlouho modlil, děkoval po svatém přijímání. Potom přišel poděkovat také mně a řekl: »Otče, ani nevíš, jak mi je nyní dobře. Vůbec nelituji toho, že jsem k tobě

musel jít celé tři dny. Nelituji ani těch pěti liber, které jsem dal náhradníkovi, aby mě zastoupil v obchodě, kde pracuji.« Jiný černoch přišel ke mně v noci v jednu hodinu. Byl celý zpocený a řekl: »Otče, učiň z mé černé duše bílou a posilni mě Chlebem života, ale udělej to co nejdříve. Běžel jsem v jednom kuse od večera, když jsem skončil, a zase musím běžet,

abych byl včas v práci, neboť můj pán je velmi přísný a zlý člověk. Kdybych nepřišel včas, pomstil by se mi.«

Tak si váží svatého přijímání nově pokřtění Afričané. Co my? My nemusíme jít třeba tři dny cesty tam a tři nazpět. Nemusíme ztrácet tolik pracovní doby jako oni. Svaté přijímání máme blízko, přímo v naší vesnici, v našem městě. Nám stačí zřeknout se jedné hodiny času. A umíme si tu jednu hodinu najít, abychom přistoupili ke svatému přijímání? Ježíš se nám nabízí s takovou láskou, protože bez něho nic nemůžeme, ani křesťansky žít, ani dosáhnout své spásy. Proč ho někteří přijímají tak zřídka? Nepochybně jen pro svoji lhostejnost, jeho slova neberou vážně. Dávají přednost tomu, co vůbec pro ně není důležité, a zanedbávají to, co je pro ně nejdůležitější. Zanedbávají spásu své duše.

Svatý Tomáš Akvinský napsal: „Ježíš Kristus nám Eucharistii zanechal jako památku na své umučení, jako největší zázrak ze všech svých zázraků, jako skutečnou útěchu a jako skutečnou náhradu své nepřítomnosti. Tedy eucharistický Kristus nám stále připomíná jeho lásku k nám, jež ho přivedla až na bolestný kříž. Eucharistie je zázrak zázraků, který učinil Ježíš jen proto, aby sám mohl být naší útěchou a aby mohl být stále s námi. On je v Eucharistii skutečně přítomný. Je zde tentýž, který byl kdysi v Betlémě v jesličkách. Je zde tentýž, který byl v Nazaretě při práci. Je zde tentýž Ježíš,

kteří učil a konal zázraky, tentýž, který pro nás trpěl, zemřel a vstal z mrtvých. V nejsvětější Eucharistii je přítomný se svým božstvím i se svým lidstvem. Je zde skutečně přítomný, ale svoji přítomnost skrývá pod skromnými způsoby chleba a vína. Nabízí se nám jako Chléb života našich duší. Pochopíme to? Prosme také Pannu Marii, aby nám vyprosila milost, abychom tu velkou pravdu pochopili aspoň tak, jak je to možné naší lidské slabosti. Abychom ho stále častěji přijímali, neboť pouze on je zárukou našeho pravdivého křesťanského života naší věčné blaženosti.

Z Ludová čítanka na nedele a sviatky 6/2004 přeložil -dd- (Redakčně upraveno)

Mše svatá

Předobrazy a odkaz Pána

V tomto článku se budeme zabývat biblickými základy oběti mše svaté. K tomu je potřeba říci nejprve krátkou definici mše svaté: Mše svatá je nekrvavým svátostným zpřítomněním oběti Ježíše Krista na kříži, kterou přinesl jednou provždy jako věčný Syn Otci z poslušné lásky, aby nás, hříšné lidi, znovu smířil s Bohem.

Už ve Starém zákoně nacházíme předobrazy pro oběť mše svaté. Ábel přinášel Pánu oběť ze svého stáda ovcí a „tu Hospodin příznivě přijal Ábela a jeho obětní dar“ (Gn 4,4). Ábel měl oproti Kainovi čisté smýšlení, což je základem při každé oběti. Je důležité, abychom v lásce uznali absolutní svrchovanost Boha a zcela se jemu darovali tím, že odložíme svoji svévoli. Jemu vděčíme za všechno, bez něho nejsme ničím. Bůh je čisté dobro a čistá láska. Melchizedech, kněz Nejvyššího Boha (Gn 14,18;

„Jahve řekl Kainovi: „Proč jsi rozjitřený a proč se tvá tvář zkormoutila? Jsi-li dobře naladěn, což nepozdvihneš hlavu? Nejsi-li však dobře naladěn, nestojí u tvých dveří hřích jako skrčené zvíře, které po tobě prahne; budeš je umět zkrotit?“ (Gn 4,6-7) Kain ale neposlouchá hlasu Božího a zabíjí svého bezbranného bratra Ábela. Oběť Ábelova ukazuje na oběť Ježíšovu na kříži a na pronásledování bezbranných křesťanů všech dob, zvláště pak v současnosti.

Ž 110,4) přináší jako obětní dary chléb a víno (Žid 5-7). Souvislost se mší svatou je zřejmá: obětní dary chleba a vína se promění v Ježíšovo Tělo a Krev. Abrahám je připraven přinést jako oběť svého

jediného syna Izáka, čemuž ale Bůh zabránil (Gn 22). Bůh sám uskutečnil tento skutek lásky ve svém jediném Synu Ježíši Kristu (Jan 3,16), aby nás osvobodil z našich hříchů.

Před svátkem Paschy poráží Židé obětní beránky na upomínku osvobození z egyptského otroctví. Beránek Paschy musí být bezvadný. On dává svůj život za vysvobození lidu a stává se tak předobrazem Ježíše Krista, který byl ukřižován v hodině porážky velikonočního beránka a odevzdal svůj život za vykoupení lidstva. V knize Leviticus sděluje Pán Bůh Mojžíšovi předpisy pro přinášenou oběť, to je starozákonní kněžství a bohoslužba (Lv 1-8). Prorok Malachiáš prorokuje z příkazu Božího nikdy nekončící, čistou oběť (Mal 1,10n), která nachází své naplnění v Kristově oběti kříže a v mešní oběti. Jenom on je schopen jako věčný Syn se dokonale vydat Otci v Duchu Svatém, protože Bůh je Láska (1 Jan 4,8.16). Oběť kříže nachází svoje věčné pokračování v nebi a je založena ve věčné trojjediné božské lásce. Zjevení Janovo píše o zabitém beránkovi (Zj 5), což se vztahuje na Ježíše Krista, Beránka Božího a jeho oběť na kříži.

Ježíš sám zvětšuje stále znovu své utrpení, svoji smrt a své zmrtvýchvstání (srov. Lk 9,22-27; Mt 20,17-19) jako oběť za mnohé na odpuštění hříchů (Mk 10,45). K tomu přijdeme ještě podrobněji. Příkladem pro mši svatou v Novém zákoně na-

cházíme v zázračném rozmnožení chleba (Mt 14,15-21; 15,32-38).

Nikdo, kdo k Ježíši přistoupí s upřímným srdcem a lítostí nad svými hříchy, nebude odmítnut. Ve své eucharistické řeči (Jan 6,48nn) označuje Ježíš sebe jako Chléb života, jehož požívání přináší věčný život: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřím v poslední den.“ (Jan 6,54) Tato Ježíšova slova vyzývají a vyžadují absolutní víru. Ježíš plní svůj slib daný při Poslední večeři, na kříži a ve mši svaté.

V dosud uvedených svědectvích Písma stojí oběť ve středu jako Bohem přinesený dar s čistou láskou. Z lidské strany si musíme všimnout, že tento dar dáváme nazpět z darů, které jsme přijali z jeho dobroty už předtím, přičemž nám překáží naše pýcha a tvrdost. Malé děti to mají jednodušší. Ty připravuji s radostí svým rodičům malé dárky, které vybírají z věcí, jež dostaly od svých rodičů. Ve mši svaté přináší kněz, Církev a věřící Ježíše Krista Otci v Duchu Svatém jako živou oběť lásky. Na rozdíl od oběti na kříži, ke které se vztahuje každá mešní oběť, je toto odevzdání nekrvavé. Kristus je obětním darem, obětujícím knězem - zastoupe-

Bůh nechce žádné lidské oběti. V této scéně je zobrazeno 5. přikázání: „Nezabiješ.“ Izrael nezná žádné lidské oběti, zatímco všechny národy okolo Izraele přinášely svým božstvím lidské oběti. Oběť Bohočlověka Ježíše Krista, který se stal obětí života krutým mučením a vraždou od svých bližních, stala se obětí života za všechny lidi a tato oběť se podle jeho vůle proměnila v nekrvavou oběť Církve ve mši svaté.

Otazníky nad „synodální cestou“ německé církve

Mezi německými biskupy se objevuje stále více kritických hlasů vůči tzv. „synodální cestě“, kterou si episkopát odhlasoval na svém jarním plenárním zasedání. Zasadena je do rámce odpovědi na jev sexuálního zneužívání nezletilých.

Německá „synodální cesta“ má začít již v září 2019 a prostřednictvím debat za účasti světských grémii a externích odborníků se chce zabývat otázkami, jako je rozdělení moci v církvi, smysl celibátu a možnosti změn v katolické sexuální etice.

Z Berlína k tomu referoval korespondent Vatikánského rozhlasu Tomasz Kyrcia:

„Již po zakončení plenárního zasedání episkopátu kardinál Reinhard Marx řekl, že navzdory bouřlivé a kontroverzní debatě biskupové ideu »synodální cesty« jednohlasně schválili. Podle portálu *kath.net* se nicméně »někteří biskupové zdrželi hlasování«.

Kardinál Rainer Maria Woelki se vyjádřil kriticky o jednostranných reformách. V článku pro stránky *Die Tagespost* napsal, že »ti, kdo uvnitř církve i mimo ni energicky naléhají na zdobrovolnění celibátu, nový pohled na homosexualismus, kněžství žen a všeobecné akceptování mimomanželské sexuality, zatím neodpověděli na otázku,

proč u německých protestantů, kteří již toto všechno mají, není situace lepší.« Kardinál Woelki konstatoval, že se příliš rychle zapomnělo na apel papeže Benedikta XVI. »na odsvětštění« církve v Německu.

Na stránkách téhož deníku hájil kněžský celibát kolínský pomocný biskup Dominikus Schwaderlapp a v deníku *Aachener Zeitung* cášský biskup Helmut Dieser přesvědčoval, že celibát není věcí donucení, nýbrž »charismatem, biblickou formou života a následováním Ježíše«.

Pasovský biskup Stefan Oster v rozhovoru pro *Passauer Neue Presse* řekl, že »celibát je formou života, kterou si zvolil Ježíš, a proto je velkým pokladem, za který stojí za to bojovat«, dodal nicméně, že nenáleží k pokladu víry a lze o něm diskutovat. Jinak je tomu s otázkou katolické sexuální etiky. Jak v citovaném rozhovoru, tak i v dlouhém textu na své internetové stránce zdůraznil, že tato otázka se týká celé všeobecné církve a nemohou o ní rozhodovat němečtí biskupové. [...] Podle pasovského ordináře bychom se měli rovněž ptát, »proč to, co bylo dříve hříchem, nyní už hříchem není, a dokonce tomu lze žehnat«.

Návrh řešit na německé půdě problémy celé církve kritizoval v otevřeném listu kardinálu Marxovi také katolický intelek-

tuál George Weigel. »Církev v Německu, zemi mých předků, umírá. Připodobňování se liberálnímu protestantismu jí oživení nepřinese, protože je ve stavu agonie,« konstatuje tento publicista a autor nejznámější biografie Jana Pavla II. v reakci na ohlášený synodální proces v Německu.

George Weigel připomíná, že podobnou cestou se před lety vydala anglikánská církev a dnešním výsledkem je naprostý rozklad. Americký intelektuál polemizuje také s útoky na kněžský celibát haleny do boje se zneužíváním. Podle něj jde o projev cynismu. Kdyby měl být celibát důvodem zneužívání v církvi, museli bychom ve stejné logice konstatovat, že manželství je důvodem zneužívání v rodinách. Weigel připomíná, že protestantské komunity, v nichž celibát neexistuje, mají stejné problémy se zneužíváním jako katolická církev.

George Weigel reaguje také na problémy, které mají dnes němečtí biskupové se sexuální etikou. Podle Weigela plynou z prostého faktu, že již mnoho let, přinejmenším od doby encykliky »*Humanae vitae*«, rezignovali na hlásání toho, co v této věci učí církev.

Podle www.vaticannews.va/cs.html

ným jemu zasvěceným knězem – a obětí oltářem (srov. Žid 7–9). Proto se naše oltáře slavnostně posvěcují a stále uctívají kadidlem při mších svatých.

Při mších svatých je mnoho podobností v obřadu s židovským chrámovým kultem. Roztržením chrámové opony, zahalující to nejsvětější, při Ježíšově smrti (Mt 27,51) přechází židovská bohoslužba v chrámu do oběti Ježíše Krista na kříži a při mši svaté. V modlitbě hodin (v breviáři), která je zaměřena ke mši svaté, se modlíme starozákonní žalmy jako apoštolové v chrámu jeruzalémském, dříve než byl zničen Římany. Místa v Písmu svatém u Pavla (Řím 1,25), která se vyjadřují proti kultu, se vztahují na pohan-skou modloslužbu.

Nyní se budeme zabývat ještě blíže dobrovolnou obětí Ježíše Krista na kříži, která se zpřítomňuje ve mši svaté. »Proto mě Otec miluje, že dávám svůj život, abych jej opět přijal.« (Jan 10,17) Ježíš tedy není nechtěnou obětí velekněží a Římanů.

Ještě v Olivové zahradě padli pochopové k zemi, když jim Ježíš řekl: »Já jsem to.« (Jan 18,6) »Já jsem to« je překladem Božího jména Jahve, které Ježíš jako pravý Bůh, který je jedno s Otcem (Jan 10,30), právem použil. Ježíš umírá dobrovolně z lásky, jako smírná oběť za naše hříchy (Řím 5,8; 1 Kor 15,3). Bůh tímto smířil svět se sebou ve svém Synu Ježíši Kristu z čisté lásky (2 Kor 5,19): Kristus bere všechny tresty za hříchy lidí na sebe svojí smrtí na kříži jako zástupce lidského pokolení. Tady se zjevuje nekonečná láska a milosrdenství Trojjediného Boha.

Oběť Ježíše Krista na kříži se zpřítomňuje ve svatém proměňování: »Toto je mé tělo, které se za vás vydává.« (Lk 22,19) »Tento kalich je nová smlouva v mé krvi za vás prolévaná.« (Lk 22,20) Další biblická podání slov proměňování najdeme u Mt 26,26–28; Mk 14,22–24; 1 Kor 11,23–25. Tato souhlasí s malými nepodstatnými odchylkami také se slovy proměňování, používanými v různých ri-

tech. V Boží věčnosti se spojují vtělení jeho věčného božského Syna Ježíše Krista s jeho vydáním při poslední večeři, při jeho oběti na kříži a při mši svaté. Tato oběť pokračuje jako věčné obětování Syna Otci v Duchu Svatém a spočívá ve věčné lásce Boží, jak už bylo shora uvedeno. Do tohoto věčného života jsme byli přijati my, hříšní lidé, skrze Trojjediného Boha jako jeho děti ve křtu. Tím jsme byli postaveni do situace, že se můžeme s užítkem zúčastnit mše svaté, která je zpřítomněním oběti Ježíše Krista. Po dobré svaté zpovědi můžeme dokonce přijímat Ježíše Krista v proměněné Hostii s jeho Tělem a Krví, v jeho božství a lidství do svého srdce, jako záruku věčného života. Když máme nekonečného Boha, máme všechno! Za to mu chceme poděkovat:

„Děkuji Ti, Pane Ježíši Kriste, že jsi za mě umřel. Prosím, ať se tvá krev a tvé utrpení u mne neztratí. Amen.“

Z *Der Fels* 11/2016 přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)

Zázraky ve farnosti jako ovoce nepřetržité adorace

Již více než rok trvá ve farnosti sv. Kateřiny Sienské na Franklin Square, Long Island, nepřetržitá adorace Nejsvětější svátosti. V této farnosti bývaly adorace jen několik hodin měsíčně, avšak místní farář Mons. Rick Figliozzi je rozšířil na nepřetržitou adoraci (24 hodin denně).

Z kaple bývalého ženského kláštera se stala adorační kaple. Lidé tím pověření rozšířili tuto zvěst a zároveň mají na starosti rozvrh věřících, kteří se pravidelně adorace zúčastňují, aby byla pokryta každá hodina v týdnu. Od té doby se dveře adorační kaple obrazně řečeno nezavřely a stále je plná lidí, kteří se přicházejí klanět. Asi 50 lidí je stále připravených kromě své hodiny pokrýt i hodinu klanění někoho, kdo se jí podle rozvrhu nemůže z rozličných příčin zúčastnit. Věřící tráví klaněním čas od několika minut až po několik hodin. Týdně přijde nyní na adoraci v průměru 350 lidí.

Říká se: „Jen jednou tam zajdeš a už se tam budeš vracet stále.“ Pomyslel jsem si: Skutečně? Ano, je to tak! Reálná přítomnost Krista se nedá k ničemu přirovnat, ani ničím nahradit. A navíc při tom prožíváte nepopíratelný pokoj.

Před Nejsvětější svátostí obvykle klečí široká škála lidí – starší manželské páry, manažeři v obleku, kteří se zastaví před prací, po ní anebo během přestávky na oběd, mladík v maliřském overalu, plačící ženy, dvacetiletí chlápci s tetováním a v mikínách, kněz ze sousední farnosti. Jeden manželský pár přichází na adoraci každý den se svojí postiženou dcerou. Jeden otec přivádí každý den přímo ze školy také své tři syny. Jdou přímo dopředu a všichni si kleknou před Nejsvětější svátostí. Čtyři generace v rodinách se přicházejí společně modlit.

Diane chodí do adorační kaple již od začátku. „Nejprve jsem tam nedokázala vydržet více než pár minut. Nebyla jsem zvyklá na takové ticho a klid, trápilo mě to, nedokázala jsem se uklidnit. Donutila jsem se však zůstat a vylila jsem si před Ježíšem ve Svátosti své srdce. Vždy jsem chtěla mít všechno pod kontrolou, ale teď jsem o všech svých problémech a trápeních začala vyprávět Bohu, odevzdala jsem mu je a řekla: »Přikládám je všechny na tvoji hrud', Pane.« Začala

jsem tam prožívat stále větší pokoj. Zůstávala jsem déle a vždy mě to táhlo zpět. Nyní mám k Ježíši mnohem blíže. I když se moje problémy neřeší hned, prožívám pokoj a odevzdanost. Vždy řeknu: »Ježíši, toto nezvládnou sama. Odevzdávám Ti to.« Když sedím před Nejsvětější svátostí, učím se dovolit Bohu převzít kontrolu na mým životem.“

Cathy pomohla možnost nepřetržitě adorace změnit její zvyk chodit klanět se jen občas na zvyk chodit pravidelně. „Velmi jsem si díky tomu prohloubila a upevnila víru. Miluji klid a ticho. Být propojen se všemi přes sociální média a telefony je něco úplně jiného a nedá se to ani srovnat s časem, který mohu trávit sama s Bohem.“

Dan začal chodit do kaple vloni cestou do práce a teď se na její návštěvu výslovně těší. „Zpočátku mi to připadalo, že dělám něco extra pro Boha, ale dnes čas, který zde trávím, je pro mne životně důležitý. Pokud se stane, že nemohu přijít týden nebo i více, skutečně to cítím. Velmi mi to chybí.“

Therese začala před třemi měsíci pociťovat velkou bolest a předpokládala, že se znovu ozývá kýla. Vyšetření magnetickou rezonancí však ukázalo něco horšího a nečekaného – velký nádor. Lékař ji okamžitě poslal na onkologické vyšetření. Ona však nejprve přišla před Nejsvětější svátostí: „Přišla jsem na adoraci. Položila jsem lékařskou zprávu na zem před Ježíše a řekla jsem: »Ježíši, Ty jsi mým lékařem. Pokud chceš, vím, že mě uzdravíš. Když to nebude Tvá vůle, přijmu to. Vkládám do Tebe všechnu svoji naději.«“ Sama uprostřed noci si Therese lehla na zem před Nejsvětější svátostí. Slzy jí tekly proudem, ale věděla, že s jistotou důvěruje Ježíši. Další den se objednala k onkologovi a dále chodila na adoraci, až do vyšetření. Udělali jí všechny testy a Therese musela několik dní čekat na výsle-

dek. „Nepřestávala jsem chodit k Ježíši a říkat mu, že přijmu to, jak rozhodne On, ať už mě uzdraví, anebo ne. Důvěru jsem vložila v Něho, ne v lékaře.“ Časem si Therese všimla, že bolesti ustupují. Během kontroly v lednu tohoto roku se na ni lékař podíval tak, že nevěděla, co si má myslet. Potom jí oznámil, že navzdory velkému nálezu na MR vyšetření, které ukázalo nádor, nyní se v jejím těle žádný nádor nenachází. Lékař byl ohromen a neměl pro to žádné vysvětlení. Therese však věděla, komu za tento zázrak poděkovat a od lékaře šla rovnou do kaple, aby mu poděkovala. Od té doby nemá bolesti, ani žádné příznaky.

Lisa s manželem Tomem občas přišli aspoň na krátké klanění. „Víme, že zde najdeme oázu klidu v našich hektických dnech. Skutečnou úlevu od stresu každodenního života a místo, kde můžeme svoje zvláštní úmysly předkládat přímo Ježíši. Posiluje nás to na naší pouti do nebe. Snažíme se sem občas přivést také naše dospívající děti a odevzdat jim tento dar. Ve světě jsou pod dost velkým tlakem a my věříme, že jejich přítomnost před Nejsvětější svátostí zaseje do nich semínko víry.“

Za možnost nepřetržitě adorace P. Figliozzimu děkuje mnoho lidí. Jeden z nich mu napsal: „Před lety směřoval můj život do nicoty. Nebyl jsem ve stavu milosti posvěcující a nechtěl jsem mít s Církví nic do činění. Začal jsem chodit na mše svaté a potom jsem se zapsal mezi pravidelné účastníky adorace. Modlil jsem se za svoje dcery, aby našly cestu zpět k Bohu. Měsíce plynuly a já jsem se rozhodl zeptat se dcery, která ještě bydlela u nás, zda se nechce naučit modlitbu růžence. Byl jsem skeptický, protože až nedávno jsme zjistili, jakým traumatem trpěla jako mladší dítě. Včera večer mě poprosila, abych ji naučil růžencem. Byl to určitě zázrak na přimluvu Panny Marie. Nikdy jsem nebyl tak šťastný, jako když jsem zjistil, že moje modlitby byly vyslyšeny! Síla modlitby je

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (59)

10. Poslední výzvy (Pátá část)

14. srpna 1999 (Dokončení)⁽¹⁾

„Moji synové kněží, ten, kdo věří v Troj-jediného Boha Stvořitele, Spasitele, Posvětitel⁽²⁾, věří, že je jeden jediný život, pouze jedna nauka, pouze jedna spása: věřte v Krista, mého Syna, který vybral dvanáct mužů, jež nazval apoštoly, z nich vyvolil jednoho jako skálu a na této skále-Petrovi založil svou Církev, pravou cestu spásy, aby vašim prostřednictvím daroval život. Jestliže nevěříte vy a vaši vinou nebudou věřit další, půjdete na celou věčnost do onoho pekla, které existuje a je skutečné.“

„Kolik se jich pokoušelo před Slovem, jež se stalo člověkem, založit chimérické církve, které nepřinesly lidstvu dobro, nýbrž stálé zlo, protože jsou to pouze místa materialistických setkání, a kolik jich – po příchodu Božího Slova, mého Syna, který vzhledem ke svému příchodu mým prostřednictvím mě stvořil již ve spás⁽³⁾, abych já dala Boha učiněného člověkem, jenž je spása – vybuďovalo své heretické, falešné a modloslužebné církve, tj. skupiny svolané a vedené duchem zla! Byla vy-

▶ neuvěřitelná. Mým největším přáním je, aby moje rodina našla Boha a abychom mohli být jednoho dne všichni spolu ve věčnosti. Děkuji vám za vaši vytrvalou snahu a za to, že určitě i navzdory mnohým problémům se vám podařilo v naší farnosti zavést tuto nepřetržitou adoraci. Nevím totiž, co by se mnou bylo, kdyby tato adorační kaple neexistovala!“

V dalším dopise se píše: „Kaple mi změnila život a moji víru v Boha. Přijměte prosím tento šek a použijte jej na udržování a provoz kaple. Většinu života jsem ignoroval víru a nyní mi můj Bůh dává šanci zachránit si duši. Nedokážu slovy vyjádřit, jak vám děkuji za tuto kapli v naší farnosti!“

Zdroj: <https://onepeterfive.com/perpetual-adoration-transforming>, 20. 5. 2019
Z www.lifenews.sk přeložil -dd-
(Redakčně upraveno)

nalezena mnohá náboženství a vydávají se za duchovní náboženství, zatímco jsou vynalezená a mají materialistický, ateistický a filosofický základ. Jsou to zhasnutá světla, která neosvěcují žádnou cestu, o to méně cestu spásy, ale dávají žít cestu světa a pro svět.“

„Kolik jich nevěří v Očekávaného národy, který přišel podle plánů božské ekonomie, jak to bylo řečeno proroky a svatými otcí. A ztratili všechno! Všechno to, co jim dal Bůh pro přijetí Mesiáše, tj. víru pro přijetí milosti; a ztratili milost a s ní spásu. Bůh, moji drazí synové, vám dal nejenom pravou víru, ale s ní Církev, jedinou cestu spásy, jejíž přijetí jste vy, řečeno katecheticky, potvrdili, a ona je skutečností: jednou, svatou, katolickou a apoštolskou, s Petrem, nejvyšším veleknězem.“

„Buďte poslušni pravdě, buďte poslušni Církvi, moji synové, a budete vzati do nebe, věčného království slávy a lásky, abyste poté byli vzkříšeni a byli živi v božské slávě po celou věčnost, jak Otec, jak Syn a jak Duch Svatý ustanovili v celém vesmíru. Modlete se, milujte a žijte lásku Boží, svatou lásku ve svatosti lásky.“

Shledávám, že sedím na posteli a zvoní budík. Jsou 2.30 hod. Říkám si sám sobě: Hleď, jaký jsem měl sen! Slyším však Pannu Marii, která mi říká: „Je to skutečnost. Piš, rozjíměj a předlož to tomu, kdo má odpovědnost.“ Po několika dni pláču, protože to, co mi řekla Panna Maria, mě naplňuje bolestí a zármutkem a působí mi velké utrpení. Modlím se, miluji a odpouštím.

13. března 2000 (První část)

Dnes, 13. března 2000, jsem po dlouhém boji se satanem, který mi říkal: „Jak jsi hloupý, nebuď blázen, zanech všeho a znič všechno, co jsi napsal a co ti je k ničemu,“ a po urážlivých slovech a nevyjádřitelných pokušeních pak mi říká sarkasticky: „Zazvoň na zvonek.“ Namáčím prst ve svěcené vodě, slyším smích a začínám se modlit, myslím na drahou Pannu Marii, aby mi přišla na pomoc, slyším její nezaměnitelný hlas, který mě vy-

zývá, abych psal. Dívám se na hodiny, je 0.45 hod. Nyní jsem zde a piši to, co se stalo a co očekávám.

„Můj synu, to, co ti řeknu, připojíš k poselství z 14. srpna 1999, které jsem ti předala v San Felice.“

Moji nejdražší synové a dcery, kněží, řeholníci a řeholnice, je to Matka, která k vám mluví, a doufám, že mi s pomocí Ducha Svatého nasloucháte. Je to Srdce Matky, které vám dává uvažovat o současné zhoubné situaci: takřka úplně zmizela klerika a řeholní hábit, zvláště z mužské strany. Nyní, nejdražší, k vám mluvím, protože do-

šlo k vytvoření k těžké situace ve všech směrech. Vyzývám vás, abyste si opět oblékli hábit, protože věřící již neví, ke komu se mají obrátit ve svých duchovních potřebách. Způsobili jste, že zmizelo vaše pravé vnější znamení, a také se ve vás zmenšilo ono vnitřní, tedy znamení, jež vás rozlišovala mezi věřícími, kteří věřili: tímto jednáním jste zničili jejich víru v Boha a důvěru ve vás a již nemají sílu vítězit nad světem, satanem a sebou samými.“⁽⁴⁾

(Pokračování)

Z italského originálu „*Il Veggente: Il segreto delle Tre Fontane*“
(Milano: Adriano Salani, 2016)
vybral a přeložil
fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Panna Maria od Zjevení zjevuje Brunovi Cornacchiolovi na konci jeho života tři důležitá poselství. Po publikování prvního poselství z ledna 1999 a značné části druhého poselství otiskujeme dnes zbývající část tohoto druhého poselství a začátek poselství třetího. [pozn. překl.]
- ⁽²⁾ Tedy v Boha Otce Stvořitele, Boha Syna Spasitele a Boha Ducha Svatého Posvětitel. [pozn. překl.]
- ⁽³⁾ Narážka na Mariino Neposkvrněné počtí. [pozn. překl.]
- ⁽⁴⁾ Dokončení tohoto poselství Panny Marie z 13. března 2000 bude následovat příště. [pozn. překl.]

Pondělí 17. 6. 2019

6:05 Klapka s ... (87. díl): Ing. Janou Hnilicovou **7:05** V pohorách po horách (46. díl): Toulcovy maštale – Českomoravská vrchovina **7:15** Buon giorno s Františkem **8:10** Probuzení Haiti **8:40** Kouzlo strun **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Harfa Noemova: NF Impuls – A. Dvořák **9:40** Hlubinami vesmíru se Zdeňkem Bardonom, 1. díl – Robotizace dalekohledů **10:30** Přírodní památka Turkov: Mokřad uprostřed velkoměsta **11:00** Vše pro mého krále a královnu **11:30** Živě s Noe: Hostem Krzysztof Zanussi [P] **12:00** Angelus Domini [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Biskup Hirka **13:15** Dopisy z rovníku **14:00** Živě s Noe: Hostem Krzysztof Zanussi [P] **14:30** Cesta k andělům (40. díl): Bogdan Sikora – provinciál minoritů **15:25** V souvislostech **15:50** Příběhy odvahy a víry: Ostrov Sachalin (15. díl): Expanze lásky **16:20** Víra do kapsy [P] **16:40** Můj chrám: Barbora Černošková, kostel sv. Augustina v Brně **17:05** Noční univerzita: Viola a Augustin Svobodovi – Ježíš a dobré víno **18:00** Živě s Noe: Hostem Krzysztof Zanussi [P] **18:30** Desatero pro děti – Šesté přikázání: Vždy jednež čistě – Nesesmilniš **18:40** Sedmihlásky (126. díl): Koza **18:45** Putování Modrou planetou: Etiopie, QUO VADIS? **19:30** Pouta na Mohelnickém dostavníku 2012 **20:00** Přešel jsem hranici **20:55** Vezmi a čti: Květen 2019 **21:15** ARTBITR – Kulturní magazín (77. díl) **21:30** Živě s Noe: Hostem Krzysztof Zanussi [P] **22:10** Noční univerzita: Jiří Kocourek – Co je to vlastně psychoanalýza? **23:05** Terra Santa News: 12. 6. 2019 **23:30** Kulatý stůl: SIRIRI – škola hrou v Africe **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 18. 6. 2019

6:05 Janáčkův máj – 40. ročník Mezinárodního hudebního festivalu: Komorní koncert pro 48 strun a dvě hlasivky **6:50** Pod lampou **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V souvislostech **9:40** LORETO – Svatyně Svatého Domu z Nazaretu **10:00** Muzikanti, hrajte **10:30** Noční univerzita: Jiří Kocourek – Co je to vlastně psychoanalýza? **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Angelus Domini [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** V pohorách po horách (46. díl): Toulcovy maštale – Českomoravská vrchovina **12:55** Gojdič – láska nadevšecko **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Cesta k andělům (41. díl): Daniela Drtinová – zpravodajka **15:25** Zámek Židlochovice – zahrada času **16:00** Kulatý stůl: SIRIRI – škola hrou v Africe **17:35** Chléb náš vezdejší **17:45** Do varu s Maxem Kašparů (2. díl): Duchovní a duševní zdraví **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Desatero pro děti – Sedmé přikázání: Buď poctivý – Nepokradeš **18:40** Sedmihlásky (126. díl): Koza **18:45** Animované příběhy velikánů dějin: William Bradford (1590 – 1657) **19:15** Čas je neúprosný **19:30** Zpravodajské Noeviny: 18. 6. 2019 [P] **20:00** Výpravy do divočiny: Biodiverzita a vymírání druhů [L] **21:05** Řeckokatolický magazín (206. díl) [P] **21:20** 100 let Národního zemědělského muzea **21:30** Živě s Noe [P] **22:10** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (147. díl): Milokraj Marty Töpferové **23:35** Terra Santa News: 12. 6. 2019 **0:00** Světlo pro Evropu (11. díl): Rozhovor s bývalým slovenským premiérem **0:10** Naše Horní Lideč **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 19. 6. 2019

6:05 Klapka s ... (88. díl): Arnoštem Lukešem **7:10** Zpravodajské Noeviny: 18. 6. 2019 **7:30** Noční univerzita: Viola a Augustin Svobodovi – Ježíš a dobré víno **8:25** Křesťané v Pákistánu **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V pohorách po horách (31. díl): Osoblažsko **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:40** Nowa Huta **11:10** Víra do kapsy **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Angelus Domini [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L]

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

- Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
- Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

12:50 Krasňany **13:25** Colours 2015: Výběr z vystoupení kapel na Drive Stage **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Cesta k andělům (42. díl): Martin Holík – ředitel Radia Proglas **15:25** ARTBITR – Kulturní magazín (77. díl) **15:40** Zpravodajské Noeviny: 18. 6. 2019 **16:05** Můj chrám: Barbora Černošková, kostel sv. Augustina v Brně **16:30** Zámek Židlochovice – zahrada času **17:00** Svatý Jan Neumann **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Desatero pro děti – Osmé přikázání: Buď pravdivý – Nelži **18:40** Sedmihlásky (126. díl): Koza **18:50** Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě **19:30** Terra Santa News: 19. 6. 2019 [P] **20:00** Večer chval (78. díl) [L] **21:10** Do varu s Maxem Kašparů (3. díl): Krize životních hodnot **21:30** Živě s Noe [P] **22:10** Noční univerzita: Alexander Tomský – G. K. Chesterton, paradox života a víry [P] **23:05** Generální audience papeže Františka **23:25** Příběhy odvahy a víry: Ostrov Sachalin (15. díl): Expanze lásky **0:00** Biblická studna **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 20. 6. 2019

6:05 Putování Modrou planetou: Etiopie, QUO VADIS? **6:55** Terra Santa News: 19. 6. 2019 **7:15** Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži **7:30** Příběhy opravdových matek: Lucie Peterková [P] **7:55** Poletuchy: Na skok na Plzeň **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Světlo pro Evropu (11. díl): Rozhovor s bývalým slovenským premiérem **9:30** Hrát si dovoleno **9:55** Kulatý stůl: SIRIRI – škola hrou v Africe **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Angelus Domini [L] **12:05** Mše svatá ze Slavnosti Těla a Krve Páně z kaple Telepace [P] **12:50** Janáčkův máj – 40. ročník Mezinárodního hudebního festivalu: Komorní koncert pro 48 strun a dvě hlasivky **13:35** Generální audience papeže Františka **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Cesta k andělům (43. díl): Marek Orko Vácha II. – vědec a kněz **15:25** Křesťané v Pákistánu **16:00** Zpravodajské Noeviny: 18. 6. 2019 **16:20** Harfa Noemova: NF Impuls – A. Dvořák **16:40** V pohorách po horách (46. díl): Toulcovy maštale – Českomoravská vrchovina **16:50** Muzikanti, hrajte **17:25** Animované příběhy velikánů dějin: William Bradford (1590–1657) **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Desatero pro děti – Deváté přikázání: Nebudeš dychtit po manželce svého bližního **18:40** Sedmihlásky (126. díl): Koza **18:45** Verbuňk, příběh na celý život **19:00** Večeře u Slováků: 12. neděle v mezidobí [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 20. 6. 2019 [P] **20:00** Cvrlikání (69. díl): Plachý host [L] **21:10** Pomoc má mnoho tváří: Diakonie ČCE **21:30** Živě s Noe [P] **22:10** Pod lampou [P] **0:15** Zpravodajské Noeviny: 20. 6. 2019 **0:35** Verbuňk, příběh na celý život **0:50** Návrat lišky Bystroušky na Hukvaldy **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 21. 6. 2019

6:05 Klapka s ... (89. díl): Pavlína a Kateřina Taubingerovy **7:10** Zpravodajské Noeviny: 20. 6. 2019 **7:30** Světoznámé výšivky z Cífera **7:45** Noční univerzita: Alexander Tomský – G. K. Chesterton, paradox života a víry **8:35** Můj chrám: Barbora Černošková, kostel sv. Augustina v Brně **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Příběhy odvahy a víry: Ostrov Sachalin (15. díl): Expanze lásky **9:50** ARTBITR – Kulturní

magazín (77. díl) **10:05** Přešel jsem hranici **11:05** Plápolý ohňa **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Angelus Domini [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Zachraňme kostely (5. díl): Poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích u Žlutici **13:15** Do varu s Maxem Kašparů (3. díl): Krize životních hodnot **13:35** Pouta na Mohelnickém dostavníku 2012 **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Cesta k andělům (44. díl): Ila Racek – televizní ředitel a divadelník **15:25** Zázrak v pralese **16:00** Zpravodajské Noeviny: 20. 6. 2019 **16:20** Večeře u Slováků: 12. neděle v mezidobí **16:50** Výpravy do divočiny: Biodiverzita a vymírání druhů **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Desatero pro děti – Desáté přikázání: Nebudeš dychtit po majetku svého bližního **18:40** Sedmihlásky (126. díl): Koza **18:50** Buon giorno s Františkem **19:40** V pohorách po horách (50. díl): Stoh – Malá Fatra **20:00** Slávnostné otevření spojené s odovzdáváním ceny festivalu: MFF Myjava 2019 [L] **20:45** Štětcem a pišálou **21:05** Na křídlech andělů **21:30** Živě s Noe [P] **22:10** Z Piešťan na Myjavu: MFF Myjava 2019 [L] **23:40** Předání proutěného řemesla **0:10** Kulatý stůl: Je čestnost a lidskost moderní? **1:40** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 22. 6. 2019

6:05 Klapka s ... (90. díl): Janem Hališkou **7:05** V pohorách po horách (51. díl): Vápeč – Strážovská hornatina **7:15** Dům ze skla? **8:20** Hermie a přátelé: Ztracený komáří poklad **8:55** Sedmihlásky (126. díl): Koza **9:00** Animované příběhy velikánů dějin: William Bradford (1590–1657) **9:35** Můj chrám: Barbora Černošková, kostel sv. Augustina v Brně **10:00** Pohyby **10:45** Plečníkův kostel sv. Františka v Lublani **10:55** Česká věda **11:10** Festival UNITED 2018: sobotní dopolední program **12:00** Angelus Domini **12:10** Pod lampou **14:15** Terra Santa News: 19. 6. 2019 **14:35** Večeře u Slováků: 12. neděle v mezidobí **15:00** Zpravodajské Noeviny: 20. 6. 2019 **15:25** Myanmar – Hora snů [P] **16:00** Výpravy do divočiny: Biodiverzita a vymírání druhů **17:00** V souvislostech [P] **17:25** Na jarmoku...: MFF Myjava 2019 [L] **18:45** Příběhy odvahy a víry: Biskup Maletsky (16. díl): Don Bosco z Petrohradu **19:20** Dedičstvo národov: MFF Myjava 2019 [L] **20:40** Světlo pro Evropu (12. díl): Den europoslance [P] **20:55** Z velké knihy: MFF Myjava 2019 [L] **22:20** V pohorách po horách (37. díl): Plešivec – Brdy **22:30** Jak potkávat svět (70. díl): S Karlem Dýnkou **23:55** Řeckokatolický magazín (206. díl) **0:10** Noční univerzita: Viola a Augustin Svobodovi – Ježíš a dobré víno **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 23. 6. 2019

6:05 Řeckokatolický magazín (206. díl) **6:20** Putování Modrou planetou: Etiopie, QUO VADIS? **7:10** Cvrlikání (69. díl): Plachý host **8:20** Století Andělky **8:35** Život ve vztahu: Franz Kett a jeho pedagogika **9:15** 50 let Boží milosti **9:30** Večeře u Slováků: 12. neděle v mezidobí **10:00** Missio magazín: Květen 2019 **11:05** Dokonalá radost **11:40** ARTBITR – Kulturní magazín (77. díl) **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Světlo pro Evropu (12. díl): Den europoslance **12:55** Muzikanti, hrajte **13:30** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News [P] **14:15** Děti, defurence, detiská: MFF Myjava 2019 [L] **15:40** Mwebare kwija – Klinika v buši **16:00** Šesťdesiatka MY-JA-VY: MFF Myjava 2019 [L] **17:35** Lednický park vpravuje **18:00** Mše svatá ze slavnosti Těla a Krve Páně z Říma [L] **20:00** Illuminace [P] **21:35** V souvislostech **22:00** Výpravy do divočiny: Biodiverzita a vymírání druhů **23:05** Má vlast: Mořice **0:05** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 17. 6. o 22:00 hod.:
Nový domov (dokument)

Dokumentárny film Nový domov voľne nadväzuje na film „Slzy a nádej Iraku“, ktorý vznikol v utečeneckých táboroch v irackom Kurdistane v r. 2015. Nový domov mapuje život rodiny Samira a Sabrie Gaggiocov, ktorí v roku 2015 emigrovali na Slovensko.

Utorok 18. 6. o 19:00 hod.:
Litánie k Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu

Záznam modlitby z katedrály sv. Martina v Spišskej kapitule.

Streda 19. 6. o 22:05 hod.:
Chvály (Spoločenstvo eSPé)

Záznam modlitby chvál.

Štvrtok 20. 6. o 18:35 hod.:
Ben Hur – preteky slávy (animovaný film)

Žid Ben Hur a rímsky občan Messala sú najlepšími priateľmi. Okol-

nosti z nich spravili nepriateľov. Ako sa oni sami zmenili pri stretnutí s pozoruhodným cudzincom, sa dozvieme z tohto príbehu.

Piatok 21. 6. o 21:30 hod.:
Quo vadis s Maxom Kašparů (Úžas a údiv)

Známy český psychiater, spisovateľ, gréckokatolícky kňaz Max Kašparů a jeho praktické rady na ceste viery.

Sobota 22. 6. o 20:30 hod.:
Desať Božích prikázani 1/2 (film)

Historický, Oscarom ocenený film hollywoodského režiséra Cecilia B. DeMillea vychádza z knihy Exodus a popisuje príbehy Mojžiša. Až neskôr v dospelosti zistí pravdu o svojom pôvode. Rozhodne sa pomôcť hebrejskému ľudu a vyslobodiť ho z otroctva.

Nedeľa 23. 6. o 10:30 hod.: Svätá omša zo slávnosti
Najsvätejšieho Kristovho Tela a Krvi

Priamy prenos z Bratislavy spojený s procesiou.

I letos v brnenskom Centru nádeje a pomoci bude pošídaný o letných prázdninách kurz pro dospívající dívky ve věku 12–18 let pod názvem **BÝT SAMA SEBOU**. Jedná se o týdenní kurz, probíhající vždy ve všední dny v časovém rozmezí 9.00–13.30 hodin, tentokrát v termínu 8. 7. – 12. 7. 2019 nebo 26. 8. – 30. 8. 2019. Kurz je zaměřen na získání zdravého sebevědomí dospívajících a uvědomění si svojí jedinečnosti, kdy etické hodnoty jsou předkládány v souladu s morálním učením katolické církve. V rámci tohoto preventivního programu si dospívající dívka může za pomoci testů a her zjistit, v čem je dobrá, za co se může pochválit a co naopak by bylo dobré na sobě změnit k lepšímu.

Bližší informace včetně přihlášky jsou na <https://www.cenap.cz/byt-sama-sebou-1>. Zde je i letáček ke stažení.

Těšíme se na mladé slečny, které na sobě chtějí více pracovat.

BREVIÁŘ PRO LAIKY
15. – 22. ČERVNA 2019

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 16. 6.		PO 17. 6.		ÚT 18. 6.		ST 19. 6.		ČT 20. 6.		PÁ 21. 6.		SO 22. 6.			
Antifona	746	842	1044	1164	1060	1181	1075	1197	759	856	1754	1975	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	746	842	1045	1164	1061	1181	1076	1197	759	856	1755	1975	1666	1883		
Antifony	747	843	1046	1165	1062	1182	1076	1198	760	857	1107	1232	1123	1248		
Žalmy	813	914	1046	1166	1062	1183	1076	1198	813	914	1108	1232	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	748	843	1049	1169	1065	1186	1079	1201	761	857	1756	1977	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	748	843	1049	1169	1065	1186	1276	1564	761	858	1780	2001	1669	1886		
Prosby	748	843	1049	1169	1065	1186	1080	1202	761	858	1757	1977	1655	1886		
Závěrečná modlitba	749	844	1050	1170	1065	1187	1276	1564	762	859	1392	1565	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	749	845	1050	1171	1066	1187	1081	1203	762	859	1112	1237	1127	1253		
Antifony	749	845	1051	1171	1066	1188	1081	1203	763	860	1113	1237	1128	1253		
Žalmy	818	919	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1265	1403	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	749	845	1054	1174	1069	1190	1084	1206	763	860	1115	1240	1130	1256		
Závěrečná modlitba	749	844	1054	1174	1069	1191	1084	1206	762	859	1116	1240	1131	1256		
Nešpory:																
	SO 15. 6.															
Hymnus	742	837	750	846	1055	1176	1071	1192	755	851	764	861	1760	1981	1132	1258
Antifony	743	838	751	847	1056	1177	1071	1193	756	852	765	862	1118	1243	1133	1259
Žalmy	743	838	751	847	1057	1177	1072	1193	756	852	765	862	1118	1243	1133	1259
Kr. čtení a zpěv	745	840	753	849	1059	1179	1074	1195	758	854	767	864	1763	1983	1135	1261
Ant. ke kant. P. M.	745	841	753	850	1059	1180	1074	1196	758	855	767	864	1780	2001	701	791
Prosby	745	841	754	850	1059	1180	1074	1196	758	855	767	865	1764	1984	1135	1261
Záv. modlitba	749	844	749	844	1060	1181	1075	1196	762	856	762	859	1392	1565	701	791
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1238	1374	1242	1379	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení
Nedeľa 16. 6. – slavnosť Nejsvätější Trojice

1. čt.: Př 8,22–31

Ž 8,4–5.6–7.8–9

Odp.: 2a (*Hospodine, náš Pane, jak podivuhodně je tvé jméno po celé zemi!*)

2. čt.: Řím 5,1–5

Ev.: Jan 16,12–15

Pondělí 17. 6. – ferie

1. čt.: 2 Kor 6,1–10

Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4

Odp.: 2a (*Hospodin uvedl ve známost svou spásu.*)

Ev.: Mt 5,38–42

Úterý 18. 6. – ferie

1. čt.: 2 Kor 8,1–9

Ž 146(145),2.5–6.7.8–9a

Odp.: 1b (*Duše má, chval Hospodina! Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 5,43–48

Streda 19. 6. – nezávazná památka sv. Jana Nepomuckého Neumanna nebo sv. Romualda (v českobudějovické diecézi: památka sv. Jana Nepomuckého Neumanna)

1. čt.: 2 Kor 9,6–11

Ž 112(111),1–2.3–4.9

Odp.: 1a (*Blaze muži, který se bojí Hospodina*)

Ev.: Mt 6,1–6.16–18

Čtvrtek 20. 6. – slavnosť Těla a Krve Páně

1. čt.: Gn 14,18–20

Ž 110(109),1.2.3.4

Odp.: 4bc (*Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchizedehova!*)

2. čt.: 1 Kor 11,23–26

Ev.: Lk 9,11b–17

Pátek 21. 6. – památka sv. Aloise Gonzagy

1. čt.: 2 Kor 11,18.21b–30

Ž 34(33),2–3.4–5.6–7

Odp.: srov. 18b (*Hospodin vysvobodil spravedlivé z každé jejich tísně.*)

Ev.: Mt 6,19–23

Sobota 22. 6. – nezávazná památka sv. Paulína Nolánského nebo sv. Jana Fishera a Tomáše Mora nebo sobotní památka Panny Marie

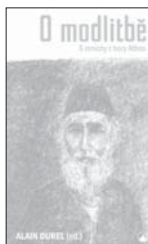
1. čt.: 2 Kor 12,1–10

Ž 34(33),8–9.10–11.12+15

Odp.: 9a (*Okuste a vize, jak je Hospodin dobrý.*)

Ev.: Mt 6,24–34

KŘESŤANSKÝ ŽIVOT - V MODLITBĚ I V PRAXI

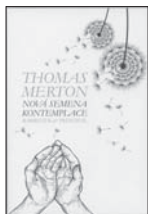

O MODLITBĚ • S MNICHY Z HORY ATHOS

Alain Durel (ed.) • Z francouzštiny přeložila Markéta Štěpánková

Hora Athos je přes tisíc let centrem mnišského života a duchovními plicemi řeckého, ruského, balkánského i arabského pravoslavného křesťanství. Je to místo, kde se po staletí pěstuje modlitba srdce, kterou proslavila především *Upřímná vyprávění poutníka svému duchovnímu otci a Filokalie*. V této drobné knížce dostává slovo osm duchovních mistrů 20. a 21. století z Řecka, Rumunska a Libanonu: Josef Hesychasta, Efrém Katunakijsky, Paisij z hory Athos, Porfyr, Izák Libanonsky, Petroniu Rumunsky, Basil a Tichon ze Stavronikity. Jejich výroky o modlitbě a duchovním životě oslovují dnešní čtenáře přímostí, překvapivou úsečností a praktickou moudrostí.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 100x165 mm, 112 stran, 149 Kč*

NOVÁ SEMENA KONTEMPLACE

Thomas Merton • Z amerického originálu přeložil Ivo Lukáš • Odpovědná redaktorka Lenka Váchová

Jedna z nejčtenějších a nejoblíbenějších knih Thomase Mertona. Křesťané i nekřesťané chválí Mertona jako pozoruhodného pokračovatele meditativní tradice sv. Jana od Kříže, *Oblaku nevědomí* a středověkých mystiků. Tato kniha se snaží probudit spící vnitřní hloubky ducha, které západní člověk již dlouho zabývá, a probudit úsilí o hluboce kontemplativní a mystický rozměr v našich životech.

*Barrister & Principal
Váz., přebal, 143x215 mm, 184 stran, 299 Kč*

KŘESŤANSTVÍ A OKULTNÍ PRAKTIKY • 25 OTÁZEK A ODPOVĚDÍ

Vojtěch Kodet • Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Praktická příručka pro křesťany i další zájemce, kteří se chtějí vyznat v učení, praktikách a pojmech, jako je okultismus, magie, ezoterika, alternativní medicína nebo New Age. Ve vnímání a hodnocení těchto věcí dnes vládne zmatek. Obchod se „zbožím“, jako je komunikace s duchy, práce s pozitivní energií a různé rituály, doslova kvete. Nejedno křesťan si plete ezoteriku s věcmi víry a snaží se je propojovat. Karmelitánský kněz Vojtěch Kodet odpovídá na otázky, jež mu kladli konkrétní lidé. Dané jevy hodnotí střizlivě: nepodceňuje je ani jimi není fascinován. Uplatňuje zde svou bohatou zkušenost duchovního pastýře. Odlišuje to, co člověku prospívá, od toho, co mu škodí. Jasný a přitom vnitřní výklad se opírá o biblické prameny, tradici a učení církve. Kniha vyšla s nihil obstat.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 100x165 mm, 128 stran, 169 Kč*

JAK POTĚŠIT ZPOVĚDNÍKA

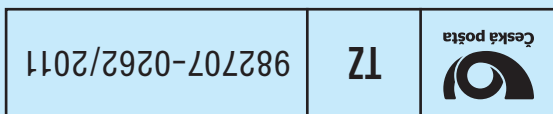
Aleš Opatrný • Redakce Stanislav Předota

Mons. Aleš Opatrný se ve svých úvahách snaží co nejvíce přiblížit velikost Božího působení ve svátosti smíření. Hříchy není radno zlehčovat. Uvědomme si však, že hříchy mají všichni lidé, zatímco odpouštějícího Boha znají v plnosti jen křesťané. A toto poznání je nesmírným darem, který je třeba dopřát každému v co nejvyšší míře.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 102x165 mm, 88 stran, 99 Kč*

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1